

Viltis už kapo ribų

Viltis už kapo ribų

1 SKYRIUS

Kas yra mirtis?

Mirtis yra didžiausias žmogaus priešas; ir iš visų žmogui prieinamų informacijos šaltinių tik Biblija suteikia mums aiškią informaciją apie tą, kuriuos ištiko šis baisus monstras, ateitį. Dievo Žodis žada, kad ateis laikas, kai „nebebus mirties“, ir, be to, kad mirusieji vėl gyvens (Apreiškimo 21:4; Jono 5:28, 29). Žinojimas apie Kūrėjo pasirūpinimą mirstančia žmonija turėtų būti tikra paguoda tiems, kurie gedėja dėl savo mylimų mirusiųjų.

Prie baisaus mirties vaizdinio prisideda beveik visuotinis nežinojimas, kas laukia už kapo. Kas atsitinka žmogui kitą akimirką po mirties? Ar tas žmogus vis dar gyvas koku nors paslaptingu būdu, skraidydamas aplink laidojimo namus, kol jo draugai susirinkę gedėti jo mirties? Arba ar jis iškeliavo į kokią nors nežinomą ir „gražią salą kažkur“? Arba, jei mirusysis nebuvo krikščionis, ar jis dabar yra tradicinėse prakeiktųjų vietose, kur jam lemta amžinai kentėti kankinimus ugnies ir sieros pragare?

Kad ir kaip stengtumėmės, negalime visiškai išmesti šių klausimų iš savo galvų. Ir nors daugelis iš mūsų gali iš dalies guostis mintimi, kad bent jau daugelis mūsų artimų draugų ir giminaičių, kurie mirė, buvo geri žmonės ir ištikimi krikščionybės tikintieji, kaip jie ją suprato, ir todėl, pagal mūsų priimtus tikėjimus, dabar turėtų būti laimingi danguje; tačiau

visi mes turėjome brangių draugų ir, tikriausiai, giminaičių, kurie mirė nepriimdami ortodoksinio tikėjimo ir praktikos, ir negalime nesidomėti, kas su jais atsitiko. Ar jie dabar kenčia, ar yra laimingi?

Mokslas neteikia vilties

Mokslas mums sako, kad nėra jokių įrodymų, jog mirties atveju žmogaus gyvenimas tęsiasi. Kadangi gyvename materializmo amžiuje, daugelis yra linkę priimti šį požiūrį. Tvirtinama, kad, kiek tai susiję su gyvybės principu, žmogus nesiskiria nuo žemesniųjų gyvūnų; kad žmogaus rūšies aukštesnis intelektas nėra susijęs su tradicine teorija, kad žmogus savyje slepia atskirą intelektą, vadinamą „siela“ ar „dvasia“, bet su tuo, kad jis turi pranašesnj, rafinuotesnj organizmą nei gyvūnai.

Dabar atkreipkime dėmesį į keletą Šventojo Rašto ištraukų, kurios aiškiai rodo, kad mokslas yra teisus, kiek tai susiję su dabartine mirusiųjų būkle. Ekleziasto 9:5 rašoma: „Nes gyvieji žino, kad mirs, o mirusieji nieko nežino.“ Psalmių 49:10–12 taip pat yra taiklūs: „Išmintingieji galiausiai turi mirti, kaip ir kvailieji bei bepročiai, palikdami visą savo turtą. Kapas yra jų amžina buveinė, kur jie liks amžinai. Jie gali pavadinti savo dvarus savo vardais, bet jų šlovė neišliks. Jie mirs, kaip ir gyvuliai.“

Pradžios knygos 2:7 mums sakoma, kad „Viešpats Dievas sutvėrė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvėpavimą; ir žmogus tapo gyva siela.“ Vėliau, po šios iš pradžių tobulos poros nuodėmės, Dievas pasakė: „Savo prakaito dėka valgysi savo duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai

paimtas; nes tu esi dulkė ir į dulkes sugrįši.“ (Pradžios 3:19). 146-ajame psalmėje Dovydas ryžtingai pareiškia apie tų, kurie sugrįžta į dulkes, būklę. Cituojame: „Kai jie iškvėpia paskutinį kartą, jie sugrįžta į žemę, ir visi jų planai miršta kartu su jais.“ Jei kalba apskritai ką nors reiškia, tai nėra abejonės, kad šie žodžiai apibūdina mirusį kaip sąmonės netekusį, kurio visos mintys yra pražuvusios.

Dar kartą atkreipkite dėmesį į psalmisto teiginį: „Kai jie iškvėpia paskutinį kartą, jie sugrįžta į žemę.“ Jei žmogus, kaip sąmoninga, gyva būtybė, buvo sukurtas materialaus kūno ir gyvybės kvėpavimo sąjungos dėka, atrodytų logiška, kad, kai šie du elementai atsiskiria, gyvybė nutrūksta; ir būtent tai tekstas ir teigia: „visi jų planai miršta kartu su jais.“

Kai kurie gali stebėtis dėl „gyvybės kvėpavimo“, galvodami, kad tai galbūt yra kažkas, kas toliau gyvuoja po kūno mirties. „Sielos“ temą paliksime vėlesniam svarstymui, bet dabar panagrinėkime ištrauką, kuri apibūdina mirimo procesą, tiksliai parodydama, kas atsitinka su dviem pagrindiniais elementais, kuriuos dieviškoji, kūrybinė išmintis sujungė, kad sukurtų žmogaus gyvybę. Joje rašoma: „Tada dulkės sugrįš į žemę, kaip buvo, o dvasia sugrįš pas Dievą, kuris ją davė.“ Ekleziasto 12:7

Raktas į teisingą šio teksto supratimą glūdi žodyje „grįžti“, vartojamame tiek kūno, tiek dvasios atžvilgiu. Sakoma, kad kūnas grįžta į žemę. Taip yra todėl, kad jo elementai iš pradžių buvo paimti iš žemės. Todėl iš to seka, kad jei dvasia grįžta pas Dievą, ji turėjo būti su Dievu prieš įeidama į žmogiškąjį organizmą. Jei

būti su Dievu šia prasme reiškia būti danguje, tai reiškia, kad jei čia minimas „dvasia“ yra sąmoninga būtybė, galinti džiaugtis gyvenimu dvasiniame danguje, tai reiškia, kad kiekvienas iš mūsų turėjo būti tame dvasiniame danguje prieš gimdami; kitaip negalima būtų sakyti, kad mes „grįžtame“, kai mirštame.

Kas iš tiesų yra „Dvasia“

Hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „dvasia“, yra *ruach*. Profesorius Strongas, žinomas hebrajų ir graikų kalbų autoritetas, mums sako, kad šis hebrajų kalbos žodis *ruach* reiškia „vėjas“ arba „kvėpavimas“. Tai tas pats hebrajų kalbos žodis, kuris Pradžios knygos 7:15 eilutėje išverstas kaip „kvėpavimas“, kur sakoma, kad jį turi žemesnieji gyvūnai. Cituojame: „Visų gyvūnų, turinčių gyvybės kvėpavimą [*ruach*], poros atėjo pas Nojų ir įėjo į arką.“ Jei žodžio *ruach* vartojimas apibūdinti žmogaus gyvybės kvėpavimą ar dvasią () reiškia, kad mes turime savyje tam tikrą protingą esybę, kuri toliau gyvena po kūno mirties, tai taip pat reiškia, kad žemesnieji gyvūnai iš prigimties turi kažką panašaus, kas niekada nemiršta.

Tačiau kai mąstome derindami savo mintis su Dievo Žodžiu, viskas tampa aišku. Pradžios knygos 2 skyriuje, 7 eilutėje teigiama, kad Dievas sukūrė žmogų iš žemės dulkių ir „įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvėpavimą“. Teigiama, kad kūno ir gyvybės kvėpavimo suvienijimo rezultatas yra tas, kad „žmogus tapo gyva siela“. Akivaizdu, kad kai kūnas grįžta į žemę, o gyvybės kvėpavimas arba dvasia grįžta į savo pirminį šaltinį – pas Dievą, kuris ją davė

– Žmogus lieka tokioje pačioje būsenoje, kokioje buvo prieš gimimą, t. y. nebūties būsenoje.

Norėdami dar aiškiau išspręsti šį klausimą, mums tereikia kreiptis į Ekleziasto 3:19–21, kur vėl vartojamas hebrajų kalbos žodis *ruach*, ir ten sakoma, kad tiek žmogaus, tiek gyvulio kvėpavimas [*ruach*] mirties metu nueina į tą pačią vietą. Cituojame: „Nes tai, kas išstinka žmonių sūnus, išstinka ir gyvuliams; jiems išstinka tas pats dalykas: kaip vienas miršta, taip miršta ir kitas; taip, jie visi turi tą pačią kvėpavimą [*ruach*]; todėl žmogus neturi pranašumo prieš gyvulį: nes viskas yra tuštybė. Visi eina į tą pačią vietą: visi yra iš dulkių, ir visi vėl virsta dulkėmis. Kas žino, ar žmogaus dvasia pakyla [į dangų], o gyvulio dvasia nusileidžia į žemę?“

Naujojo Testamento įrašai apie mirtį visiškai sutampa su Senojo Testamento įrašais. Jėzus nurodo, kad mirusieji yra „ „ sąmonės netekimo būsenoje, kurią jis lygina su miegu. Jono 11:1–46 randame nuostabiai atskleidžiantį pasakojimą apie Jėzaus brangaus draugo Lozoriaus ligą, mirtį ir pabudimą. Lozoriaus seserys Morta ir Marija taip pat buvo Mokytojo draugės, ir kai jų brolis susirgo, jos nusiuntė žinią Jėzui, manydamos, kad jis tuoj pat ateis jiems į pagalbą.

Vietoj to, kad iškart eitų prie savo draugo Lozoriaus lovos, Jėzus delsė. Praėjus šiek tiek laiko, jis pasakė savo mokiniams: „Mūsų draugas Lozorius miega; bet aš einu, kad pažadinčiau jį iš miego.“ Mokiniai tai suprato klaidingai, manydami, kad Jėzus kalba apie natūralų miegą. Tada jis aiškiai pasakė: „Lozorius

mirė.“ Vėliau, prie Lozorius kapo, Jėzus garsiu balsu kreipėsi į šį mirusįjį, sakydamas: „Lozoriau, išeik“, ir mums pasakoma, kad „tas, kuris buvo miręs, išėjo“. Čia nėra jokios užuominos, kad Lozorius „siela“ būtų buvusi palaimos rojuje ar kančių pragare. Pagal aprašymą, jis miegojo mirties miego. Taip, Jėzus tikėjo „mirties miegu“.

Pasakojime apie Lozorius pabudimą iš mirties miego mes pabrėžėme faktą, kad biblinė viltis gyvenimui po mirties yra užtikrinime, kad bus mirusiųjų prisikėlimas, o ne prielaidoje, kad žmogus turi įgimtą nemirtingumą. Apaštalas Paulius visiškai sutinka su tuo. 1 Korintiečiams 15:12–18 jis daro išvadą, kad jei nėra mirusiųjų prisikėlimo, tada „tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę“.

Apreiškimo knygoje taip pat randame tą pačią vieningą mintį dėl mirusiųjų sąmonės netekimo būklės. Pavyzdžiui, Apreiškėjas sako: „Jūra atidavė mirusiuosius, kurie buvo joje; ir mirtis bei pragaras atidavė mirusiuosius, kurie buvo juose.“ (Apreiškimo 20:13). Pragarą temą paliksime vėlesniam svarstymui. Dabar pakanka pažymėti faktą, kad pagal ką tik pacituotą tekstą tie, kurie yra biblinėje „pragaro“ vietoje, yra paskelbti mirusiais. Tai reiškia, kad jie negyvi ir nėra kankinami. Tekstas taip pat atskleidžia, kad mirusiųjų viltis yra ta, jog jie bus išvesti iš pragaro – prikelti gyvybei.

Trumpai tariant, atsakymas į klausimą „Kur yra mirusieji?“ yra toks: jie dabar yra be sąmonės; visa viltis dėl gyvenimo po mirties yra sutelkta į Šventojo Rašto užtikrinimą, kad per didžiojo Kūrėjo galingą

jėgą, kurią dieviškasis Kristus panaudos ateinančio karalystės laikotarpio metu, įvyks „teisiųjų ir neteisiųjų mirusiųjų prisikėlimas“. Apaštalų darbai 24:15

Šėtono melas

Prieš baigdami šią temos dalį, verta stabtelėti ir atkreipti dėmesį į klaidingos teorijos, kuri yra taip plačiai priimta tiek krikščioniškose, tiek nekrikščioniškose religijose, kad „mirties nėra“, kilmę. Jei Biblija taip aiškiai moko, kad mirtis yra niūri realybė ir žmogaus didžiausias priešas, iš kur atsirado mintis, kad ji yra draugas, t. y. tik vartai į kitą gyvenimą?

Atsakymas į šį klausimą randamas „Pradžios knygos“ pasakojime apie žmogaus nuopuolį į nuodėmę ir mirtį. Šėtonas, „“, veikdamas per gyvatę, prieš nuodėmę, kuri atnešė mirtį, kalbėdamas su motina leva, pasakė: „Jūs tikrai nemirsite“ (Pradžios 3:4). Dievas pasakė, kad bausmė už nepaklusnumą bus mirtis – „jūs tikrai mirsite“ (Pradžios knyga 2:17). Visos Biblijos liudijimas sutampa su šiuo pirminiu teiginiu apie tai, kas sudarys bausmę už nuodėmę. „Nuodėmės atlygis yra mirtis“, – skelbia Paulius. (Romiečiams 6:23). „Siela, kuri nusideda, mirs“, – sako Ezekielis (18:4). Apreiškimo 20:2,3 mums pateikiama mintis, kad „senasis žalčiukas“, kuris apgavo motiną levą, nuo tada ir toliau yra apgavikas; o istorija rodo, kad tai iš tiesų tiesa. Per amžius buvo dedamos visos įmanomos apgaulingos pastangos, siekiant sustiprinti Šėtono melą: „Jūs tikrai nemirsite.“ Dėl to šiandien beveik kiekvienas, kuris apskritai bando tikėti ateities egzistencija, grindžia savo

tikėjimą prielaida, kad žmogus turi įgimtą nemirtingumą. Bet ką apie nemirtingumą sako Šventasis Raštas? Šie klausimai aptariami kitame skyriuje.

2 SKYRIUS

Ar žmogus yra nemirtingas?

Teorija apie įgimtą nemirtingumą, kuri teigia, kad kai tai, ką vadiname mirtimi, išstinka žmogų, jis tampa gyvesnis nei prieš tai, yra pagrįsta prielaida, kad kažkur žmogaus organizme slypi neapčiuopiamas, nematomas ego arba protas, vadinamas „siela“. Teologai teigia, kad ši siela yra nemirtinga arba atspari mirčiai; taigi, kai kūnas miršta, šis vidinis protas, arba tikrasis žmogus, pabėga iš savo kalėjimo – žmogiškųjų apribojimų – ir yra laisvas amžinai mėgautis gyvenimu daug aukštesniame egzistencijos lygmenyje – nebent, žinoma, tai buvo nedora siela. Pastaruoju atveju, pagal tradicinę teologiją, siela turi kentėti neišsakomas kančias tikro ugnies degančiame pragare; arba, geriausiu atveju, pagal Romos katalikų teologiją, praleisti ilgą laikotarpį skaistykloje, kol galės mėgautis dangaus laisve ir palaiminimais.

Išraiškos „nemirtinga siela“ ir „nemirtinga siela“ yra taip dažnai vartojamos religinėse diskusijose, kad tie, kurie to nepatikrino, laiko jas savaime suprantamais bibliniais terminais. Dėl šios priežasties daugeliui bus didelė staigmena sužinoti, kad šių išraiškų Biblijoje visai nėra. Tradicinis žmogaus sielos nemirtingumas yra grynai vaizduotės produktas, neturintis jokio biblinio pagrindo.

Žodis „siela“ ir jo daugiskaita forma „sielos“ Biblijoje vartojami daugiau nei penkis šimtus kartų, tačiau nė vienu atveju netgi neužsimenama, kad žmogaus siela yra nemirtingos. Priešingai, visur, kur Biblijoje

aptariama mirties tema, susijusi su siela, aiškiai ir nedviprasmiškai teigiama, kad siela, kaip ir kūnas, yra mirtinga. Pavyzdžiui, per pranašą Viešpats sako: „Žiūrėkite, visos sielos yra mano; kaip tėvo siela, taip ir sūnaus siela yra mano: siela, kuri nusideda, mirs.“ (Ezechielio 18:4). Naujajame Testamente skaitome Jėzaus žodžius: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali nužudyti sielos; bijokite to, kuris gali sunaikinti ir sielą, ir kūną pragare [*Gehenna*]“ (Mato 10:28). Taip, net tos sielos, kurios patenka į Biblijos pragarą, yra sunaikinamos, o ne kankinamos ar verčiamos kentėti.

Žodis „siela“ Senajame Testamente yra išverstas iš hebrajų kalbos žodžio *nephesh*. Profesorius Youngas savo knygoje „*Analytical Concordance of the Scriptures*“ teigia, kad šis žodis *nephesh* tiesiog reiškia „gyvūnas“ arba, laisvai išverstas, tai, kas yra gyvas, arba gyvas – jaučiantis būtybė. Šis žodis Senajame Testamente vartojamas tiek kalbant apie žemesniuosius gyvūnus, tiek apie žmogų. Skaičių knygos 31:28 eilutėje jis taikomas tokiems gyvūnams kaip galvijai, asilai ir avys. Taigi, jeigu mes tvirtintume, kad hebrajų kalbos žodis *nephesh*, Senajame Testamente išverstas kaip „siela“, reiškia nemirtingą sielą, tuomet būtume priversti daryti išvadą, kad ir žemesnieji gyvūnai turi nemirtingas sielas – išvada, su kuria sutiktų nedaugelis.

Žodis „siela“ Naujajame Testamente yra išverstas iš graikų kalbos žodžio „*psyche*“. Žinome, kad šis žodis turi lygiai tokią pačią reikšmę kaip ir hebrajų kalbos žodis „*nephesh*“, nes apaštalas Petras jį naudoja pastarajam žodžiui išversti, kai cituoja Psalmių knygą (

) 16:10. Apaštalo citata randama Apaštalų darbuose 2:27 ir skamba taip: „Nes Tu nepaliksi mano sielos [graikiškai „*psuche*“, hebrajiškai „*nephesh*“] pragare, nei leisi savo Šventajam matyti suirimą.“ Petras mums sako, kad tai yra pranašystė apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, kad jo siela nebuvo palikta pragare.

Mato 26:38 rašoma, kad Jėzus pasakė: „Mano siela labai liūdi, net iki mirties.“ Tai visiškai sutampa su pranašišku pareiškimu apie Jėzų, kuriame sakoma, kad jo siela buvo „auka už nuodėmes“. Taip, Jėzaus siela mirė, ir per tą didžią auką visos žmonijos sielos yra išgelbėtos nuo mirties ir galiausiai prisikels iš mirties būklės.

Kitas įdomus graikų žodžio „*psuche*“ [liet. „siela“] vartojimas Naujajame Testamente randamas Apaštalų darbų 3:20–23. Čia turime pranašystę, aprašančią atkūrimo, arba prisikėlimo, darbą, kurį Mesijas atliks po savo antrojo atėjimo ir savo karalystės įkūrimo. Mums sakoma, kad tada „kiekviena siela, kuri neklausys [nepaklus] tam pranašui, bus sunaikinta iš tautos“. Taigi tiek Senasis, tiek Naujasis Testamentai pabrėžia faktą, kad žmogaus sielos yra mirtingos, pasmerktos mirčiai, ir kad galiausiai visos nedoros sielos bus sunaikintos – o ne išsaugotos ir kankinamos, kaip norėtų mus įtikinti Tamsiojo amžiaus tikėjimai.

Pirmoji sukurta žmogaus siela

Atidžiai pažvelkime į procesą, kurio metu buvo sukurta pirmoji žmogaus siela, nes tai padės mums aiškiau suprasti, kas iš tiesų yra siela. Šis biblinis pasakojimas pateikiamas Pradžios knygos 2:7, kur

rašoma: „VIEŠPATS Dievas sutvėrė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvėpavimą; ir žmogus tapo gyva siela.“

Atkreipkite dėmesį, kad čia siela pateikiama kaip kūno, arba organizmo, ir gyvybės kvėpavimo sąjungos rezultatas, arba produktas – „žmogus tapo gyva siela“. Ši ištrauka nesako, kaip daugelis praeityje klaidingai manė, kad Dievas sukūrė žmogų ir tada į jį įliejo sielą – ji greičiau skelbia, kad sukūrimo metu žmogus „tapo“ siela, o tai yra visai kas kita.

Pirma, pagal šį aprašymą, žmogaus organizmas, arba kūnas, buvo suformuotas – iš „žemės dulkių“. Tai moksliskai atitinka faktus, kuriuos žinome šiandien, nes žmogaus kūnas yra sudarytas vien iš įvairių cheminių elementų, randamų žemėje. Tada į šį organizmą buvo įpūstas „gyvybės kvėpavimas“ – gyvybę teikianti jėga, esanti ore, kurį kvėpuojame, ir kuri yra būtina tiek žmogaus, tiek gyvūnų gyvybei. Hebrajų kalbos žodis, čia išverstas kaip „kvėpavimas“, yra *neshamah*, kuris, pasak profesoriaus Youngo, pažodžiui reiškia „kvėpavimas“. Tai, kad jis buvo įpūstas į tėvo Adomo šnerves, pabrėžia faktą, kad tai buvo kvėpavimas. Žinoma, šnervės atrodytų keista vieta, kurioje galėtų būti nemirtinga siela.

Kas gi atsitiko, kai gyvybės kvėpavimas buvo įpūstas į šio pirmojo žmogaus organizmo šnerves? Paprasčiausiai tai, kad jis tapo gyvas – arba, kaip teigia tekstas, „ “ – „gyva siela“. Taigi, žiūrint iš šios perspektyvos, „siela“ iš tiesų yra tai, kas atsiranda iš organizmo sąjungos su gyvybę teikiančiomis

kvėpavimo savybėmis – „gyvybės kvėpavimu“. Paprastas to pavyzdys yra elektros šviesa. Lemputės organizmas su savo vidiniu vakuumu, kaitinamuoju siūlu ir pan. nėra šviesa; taip pat ir elektra, tekanti per tą organizmą, nėra šviesa; tačiau lempučių ir elektros sąjunga sukuria šviesą. Sunaikinkite lempučių (organizmą) arba nutraukite elektros srovę (atitinkančią gyvybės kvėpavimą), ir šviesa užges; tai reiškia, kad ji nustoja egzistuoti, išnyksta.

Lygiai taip pat yra ir su žmogaus siela. Kai kūnas dėl ligos ar nelaimingo atsitikimo tampa tiek sutrikęs, kad nebegali pakankamai gerai funkcionuoti, kad reaguotų į gyvybę palaikančius gyvybės kvėpavimo impulsus, individo siela, arba gyvybė, „užgęsta“, tai yra, ji nustoja egzistuoti, miršta. Panašiai, jei dėl kokios nors priežasties ar koku nors būdu gyvybės kvėpavimas yra sulaikomas nuo kūno, kaip antai skęstant ar uždusant, gyvybė taip pat nustoja – siela miršta.

Žinoma, šiuo atžvilgiu reikėtų nepamiršti, kad didžioji gyvenimo paslaptis, kurios išorinius apraiškus mes galime iš dalies suvokti, yra Kūrėjo rankose. Jis yra didysis Kūrėjas ne tik žmogaus, bet ir žemesniųjų gyvūnų. Jis visam gyvenimui žemėje yra tas pats, kas saulė visam gamtiniam šviesos šaltiniui, t. y. jis yra šaltinis. Žmogui neįmanoma suformuoti organizmo, įdėti į jį šiek tiek žemės atmosferos ir priversti jį gyventi. Fizinis oras yra gyvybės kvėpavimas tiek žmonėms, tiek žemesniems gyvūnams, nes jis yra Kūrėjo priemonė, per kurią perduodamas gyvybės principas visiems gyviems padarams žemėje.

Tačiau šis gyvybės principas nėra protas, o tik Dievo galia, kuria egzistuoja visa gyvybė. Pradžios knygos 7:15, 22 eilutėse teigiama, kad šis pats gyvybės kvėpavimas yra žemesniųjų gyvūnų nuosavybė.

Tęsdami tyrimą, mes atrasime, kad Biblija teikia viltį dėl ateities ir amžinojo gyvenimo žmonėms, kurie paklūsta Dievo įstatymui, ne todėl, kad Kūrėjas iš pradžių įdėjo į jų organizmą kažką, kas yra atsparus mirčiai, bet todėl, kad Kūrėjas siūlo ir toliau perduoti jiems gyvybės principą.

Amžinybės viltis

Kaip jau minėta, frazės „nemirtinga siela“ Biblijoje visai nėra. Žodis „nemirtingas“ visoje Biblijoje vartojamas tik vieną kartą, ir tuo vieninteliu atveju jis taikomas Viešpačiui, o ne žmogui. Cituojame: „Dabar amžinajam, nemirtingajam, nematomam Karaliui, vieninteliui išmintingam Dievui, tebūnie garbė ir šlovė per amžius amžius.“ (1 Timotiejui 1:17). 1 Timotiejui 6:16 randame panašią į pirmiau pateiktą ištrauką, kurioje vartojamas žodis „nemirtingumas“. Šis tekstas taip pat kalba apie Viešpatį ir skamba taip: „Kuris vienintelis turi nemirtingumą, gyvena šviesoje, prie kurios niekas negali priartėti; kurio niekas nematė ir negali pamatyti, kuriam tebūnie garbė ir amžina galybė.“ Šios dvi Biblijos ištraukos turėtų išspręsti klausimą, ar žmogus iš prigimties yra nemirtinga būtybė.

Žodis „nemirtingumas“ Biblijoje vartojamas dar keturis kartus, ir kiekvienu atveju jis apibūdina būsimą sąlyginį atlygį tiems, kurie šiame gyvenime ištikimai

seka Mokytojo pėdomis. Ir čia vėl pabrėžkime faktą, kad mes nesiekiamo įrodyti, jog žmonėms nėra ateities gyvenimo, bet veikiau tai, kad visa viltis dėl ateities gyvenimo, pagal Bibliją, yra pagrįsta faktu, jog bus mirusiųjų prisikėlimas, o ne prielaida, kad mes iš prigimties esame nemirtingi, todėl negalime mirti.

Kol kas paliksime bendrą prisikėlimo temą, čia sustoję tik tiek, kiek reikia, kad atkreiptume dėmesį į keturias Šventojo Rašto vietas, kuriose kalbama apie krikščionių viltį būti išaukštintiems į nemirtingumą su Viešpačiu. Romiečiams 2:7 rašoma: „Tiems [krikščionims], kurie, kantriai tęsdami gerus darbus, siekia šlovės, garbės ir nemirtingumo, amžinojo gyvenimo.“ Šis tekstas rodo, kad nemirtingumas dabar nėra krikščionio nuosavybė, o yra kažkas, ko reikia siekti, „kantriai tęsiant gerus darbus“.

1 Korintiečiams 15:53 skaitome: „Nes tai, kas genda, turi apsirengti negendamumu, o tai, kas mirtinga, turi apsirengti nemirtingumu.“ Čia mums sakoma, kad „nemirtingumas“ yra savybė, kurią, jei kada nors norime ją turėti, turime „apsirengti“. Apaštalas aiškiai sako, kad dabar mes esame „mirtingi“ būtybės. Kitas eilutė skamba taip: „Taigi, kai šis gendantis apsirengs negendančiu, o šis mirtingas apsirengs nemirtingumu, tada išsipildys užrašytas žodis: „Mirtis nugalėta pergalėje““.

Biblijoje yra tik dar vienas tekstas, kuriame pasirodo žodis „nemirtingumas“, ir tai yra 2 Timotiejaus 1:10. Jame rašoma taip: „Bet dabar tai pasirodė per mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pasirodymą, kuris panaikino mirtį ir per Evangeliją

atnešė gyvenimą bei nemirtingumą.“ Iš šio ištraukos matyti, kad iki mūsų Viešpaties pirmojo atėjimo niekas neturėjo net menkiausios galimybės siekti nemirtingumo, kaip dabar raginama daryti šio Evangelijos amžiaus bažnyčia. Be to, tai rodo, kad visa viltis dėl gyvenimo ir nemirtingumo sutelkta Jėzuje ir jo atperkamojoje veikloje.

3 SKYRIUS

O kas dėl pragaro?

Viena iš krikščioniškų tikėjimo doktrinų, kuri buvo labai iškreipta tamsaus amžiaus prietarų, yra ta, kuri susijusi su bausme tiems, kurie nepaklūsta dieviškajam įstatymui. Mes matėme, kad aiškūs Biblijos mokymai sako, jog „nuodėmės atlygis yra mirtis“ (Romiečiams 6:23). Mes nustatėme, kad pagal Šventąjį Raštą mirtis apibrėžiama kaip sąmonės netekimo būseną – simboliškai apibūdinama kaip miegas. Taip pat nustatėme, kad mirties bausmė taikoma „sielai“, arba visai būtybei, ir neapsiriboja vien tik žmogaus organizmo irimo procesu. Atsižvelgdami į šias paprastas, bet aiškiai išdėstytas Biblijos tiesas, daugelis natūraliai ir pagrįstai klaus: „O kaip dėl amžinų kančių doktrinos, skirtos nedorėliams?“

Atsakymas į šį akivaizdų sunkumą tampa aiškus, kai suprantame, kad amžinų kančių teorija yra grynai žmogaus sukurta dogma ir neturi jokio pagrindo Šventajame Rašte. Tiesa, Biblijoje daug rašoma apie pragarą, netgi šventajame tekste randamas posakis „pragaro ugnis“; tačiau, išnagrinėjus, paaiškėja, kad Biblijos pragaras visai nėra kančių vieta, o tik mirusiųjų būseną; ir ta būseną, kaip mes nustatėme, yra sąmonės netekimas.

Žinoma, visi žino, kad visi Biblijos vertimai yra padaryti iš Senojo Testamento hebrajų rankraščių ir Naujojo Testamento graikų rankraščių. Todėl, norint turėti tvirtą faktinį pagrindą, kuriuo remiantis būtų galima daryti išvadas šiuo svarbiu klausimu, susijusiu

su dieviškuoju tikslu ir planu, būtinai pasikonsultuoti su hebrajų ir graikų kalbų specialistais dėl tikrosios įvairių senovinių žodžių, verčiamų kaip „pragaras“, reikšmės. Tai padarius, mums iš karto atsiveria gausybė stebinančios informacijos.

Pavyzdžiui, pastebime, kad visame Senajame Testamente yra tik vienas hebrajų kalbos žodis, kuris verčiamas kaip „pragaras“, ir tas žodis yra „šeol/as“. Šis žodis iš viso pasikartoja 65 kartus. Kartais jis verčiamas kaip „kapas“, kartais – kaip „pragaras“, o kartais – kaip „duobė“. Hebrajų ir graikų kalbų profesorius dr. Jamesas Strongas apibrėžia „šeolą“ kaip „mirusiųjų pasaulį“. Tačiau norint prieiti prie galutinės išvados dėl tikslų sąlygų, vyraujančių šiame „mirusiųjų pasaulyje“, būtina pasikonsultuoti su pačia Biblija.

Hebrajų kalbos žodis „sheol“ pasirodo Ekleziasto 9:10, kur jis verčiamas kaip „kapas“. Cituojame: „Ką tik tavo ranka randa daryti, daryk tai iš visų jėgų; nes kapuose [*sheol*], kur tu eini, nėra nei darbo, nei sumanymo, nei žinių, nei išminties.“ Tai yra įkvėptas hebrajų kalbos žodžio „sheol“ apibrėžimas – vienintelis žodis, verčiamas kaip „pragaras“ Senajame Testamente. Jis aiškiai rodo, kad šis „mirusiųjų pasaulis“ yra tylus, miegantis pasaulis, kuriame nėra nei žinių, nei sąmonės. Keturis tūkstančius metų, nuo Adomo sukūrimo iki Jėzaus pirmojo atėjimo, Jehovas nenaudojo jokio kito žodžio, išskyrus šį, apibūdindamas mirusiųjų būklę. Jei amžina kančia yra bausmė už nuodėmę, ar nebūtų buvę labai žiauru ir neteisinga taip ilgai laikyti žmones nežinioje apie tai?

Gerasis pranašas Jobas žinojo, kad „šeolas“ yra sąmonės netekimo būseną, panaši į miegą, ir dėl to, kai jis taip smarkiai kentėjo tiek dvasiškai, tiek fiziškai, jis paprašė Viešpaties leisti jam nusileisti į šią būseną. Taip, Jobas meldėsi, kad galėtų patekti į Biblijos pragarą. Jo maldoje rašoma: „O, kad Tu paslėptum mane kapuose [šeol/e], kad Tu mane paslėptum, kol praeis Tavo rūstybė, kad Tu man paskirtum nustatytą laiką ir prisimintum mane!“ Atkreipkite dėmesį, kad Jobas norėjo patekti į „šeolą“, kad išvengtų Dievo rūstybės. Kaip tai skiriasi nuo tikėjimo teorijos, kad pragaras yra vieta, kur Dievas labiausiai keršydamas išlieja savo rūstybę ant visų, kurie ten patenka! Kitas čia paminėtinas dalykas yra tai, kad Jobas buvo ištikimas Viešpaties tarnas, tačiau jis tikėjosi patekti į Biblijos pragarą, kai mirs. Ką tai gali reikšti?

Atidžiai išnagrinėjus visus Senojo Testamento tekstus, kuriuose pasirodo žodis „šeolas“, paaiškės, kad šis „mirusiųjų pasaulis“ yra būseną, į kurią mirus patenka tiek geri, tiek blogi, tiek šventieji, tiek nusidėjėliai. Tačiau tai nebūtinai yra nuolatinė mirties būseną. Tiesą sakant, Jobas nesitikėjo likti mirusiojo būsenoje, todėl baigdamas savo maldą jis paprašė Viešpaties prisiminti jį ir iškviesti jį iš „šeolo“. Jis užduoda klausimą: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ ir tada pats atsako į savo klausimą, patvirtindamas savo viltį prisikėlimu: „Tu pašauksi, ir aš Tau atsakysiu; Tu trokš savo rankų darbo.“ Jobas 14:13-15

Senajame Testamente tik vieną kartą skausmo sąvoka siejama su žodžiu „pragaras“ – tai 116-ojo psalmės 3 eilutė, kurioje rašoma: „Mirties skausmai [

] apsupo mane, ir pragaro [*sheol*] kančios apėmė mane.“ Šioje ištraukoje kalba Dovydas, ir nors jis kartais pasidavė pagundai, vis dėlto dėl širdies ištikimybės savo Kūrėjui jis buvo vadinamas žmogumi „pagal Dievo širdį“ (Apaštalu darbai 13:22). Žinoma, toks žmogus nebūtų tinkamas kandidatas kentėti tikėjimo doktrinos prakeikto pragaro kankinimus. Ką gi jis turi omenyje, sakydamas: „Pragaro skausmai mane apėmė“?

Dovydo žodžių šiame tekste prasmė tampa aiški, kai atsižvelgiame į kontekstą. Jis pasakoja, kaip Viešpats išgelbėjo jį nuo mirties, nors jis buvo pakankamai sunkiai sergantis, kad mirtų. „Pragaro skausmai“, apie kuriuos jis kalba, aiškiai yra skausmai ir kančios, susijusios su mirimo procesu – liga, kuri galiausiai baigėsi pranašo mirtimi, nors kurį laiką jis buvo nuo jos išgelbėtas. Žvelgiant iš šio požiūrio taško, matome, kad visos pasaulio kančios, kurios galiausiai veda į mirtį, gali būti laikomos „pragaro skausmais“, nes jos baigiasi mirties būseną, „šeolu“, Biblijos pragaru.

Pragaras Naujajame Testamente

Graikų kalbos žodis „*hades*“ Naujajame Testamente vartojamas hebrajų kalbos žodžiui „šeolas“ versti, kai cituojama iš Senojo Testamento. Įdomus to pavyzdys yra Apaštalu darbų 2:27, kur rašoma: „Nes Tu nepaliksi mano sielos pragare [*hades*], nei leisi, kad Tavo Šventasis pamatytų suirimą.“ Šie žodžiai yra citata iš 16-ojo psalmo, kur, pagal apaštalo Petro įkvėptą liudijimą (), pranašas Dovydas pranašavo Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Šioje

pranašystėje Dovydas naudoja hebrajų kalbos žodį „sheol“, o jį verčiant apaštalas naudoja graikų kalbos žodį „hades“. Iš to žinome, kad Naujojo Testamento „hades“ turi tą pačią reikšmę kaip ir Senojo Testamento „sheol“. Kadangi pranašas Ekleziasto 9:10 apibrėžia „sheol“ kaip sąmonės netekimo būseną, atrodo, kad nėra vietos abejonėms dėl šio žodžio reikšmės Naujajame Testamente.

Dovydo pranašystė iš 16-ojo psalmo 10 eilutės, kurią, kaip jau minėta, Petras aiškina kaip nuorodą į Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, yra ypač įdomi, nes ji Jėzų mirties metu įkuria Biblijos pragare. Taigi akivaizdu, kad Biblijos pragaras nėra tokia vieta, kokią jį vaizdavo viduramžių teologija; juk tikrai negalėtume įsivaizduoti, kad Jėzus būtų nuėjęs į kankinimo vietą. Tačiau, prisiminę, kad biblinė pragaro samprata reiškia mirties būseną ar padėtį, galime suprasti, kodėl Jėzui buvo būtina nueiti į pragarą. Biblija aiškiai nurodo, kad Jėzus, vykdydamas savo atpirkimo darbą žmonijos labui, mirties metu užėmė nusidėjėlio vietą, tapo išpirka, atitinkančia kainą už pasaulio nuodėmes. Tai darydamas, jis patyrė „mirtį už kiekvieną žmogų“, taigi pateko į mirties būseną, į Biblijos pragarą. – Izaijo 53:3–10; 1 Timotiejaus 2:3–6; Hebrajams 2:9

Grįžimas iš pragaro

Norėdami visiškai įsitikinti, kad Biblijos pragaras nėra amžinų kankinimų vieta, kaip tradicinė teologija norėtų mus įtikinti, pažvelkime į Apreiškimo 20:13 ir 14. Šioje ištraukoje graikų kalbos žodis *hades*, išverstas kaip „pragaras“ (), Biblijoje vartojamas

paskutinį kartą. Cituojame: „Jūra atidavė mirusiuosius, kurie buvo joje; ir mirtis bei pragaras [*hades*] atidavė mirusiuosius, kurie buvo juose; ir kiekvienas buvo teisiamas pagal savo darbus. Ir mirtis bei pragaras [*hades*] buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis.“

Tyrinėdami pirmiau pateiktą ištrauką, pastebime tris išskirtinius faktus: pirma, kad Biblijos pragaras nebūtinai yra nuolatinė nei nedorėlių, nei teisiųjų buveinė, nes sakoma, kad jis atiduoda savo mirusiuosius. Antra, kad Biblijos pragaras nėra ugnies ežeras. Trečia, kad tie, apie kuriuos čia sakoma, jog buvo pragare, ten buvo mirę, o ne gyvi, kenčiantys tariamas prakeiktųjų tamsaus amžiaus bedugnės kančias.

Kaip jau minėta, tai paskutinis pragaro paminėjimas Biblijoje, ir čia randame jį apibūdintą kaip vietą ar būseną, visiškai ištuštintą nuo gyventojų, o vėliau sudegintą ar sunaikintą simboliniame ugnies ežere. Ugnis yra vienas iš labiausiai griaunančių elementų, žinomų mokslui, ir čia Viešpats ją naudoja, kad pavaizduotų arba simbolizuotų faktą, jog Hadas, mirties būseną, kilusi dėl mūsų pirmųjų tėvų nuodėmės Edeno sode, galiausiai bus sunaikinta. 1 Korintiečiams 15:26

Pragaro raktas

Apreiškimo 1:18 eilutėje pats Jėzus atkreipia mūsų dėmesį į tai, kad pragaras galiausiai turės atiduoti savo mirusiuosius, sakydamas: „Aš esu Tas, kuris gyvena ir buvo miręs; ir štai, aš gyvas per amžius, amen; ir turiu pragaro bei mirties raktus.“ Raktai

naudojami durims ar vartams atrakinti. Jėzus savo mirtimi įsigijo šiuos simbolinius pragaro ir mirties raktus. Tai suteikia Jam dieviškąją valdžią atrakinti didžiąją mirties kalėjimą ir išlaisvinti jo belaisvius; ir ištraukoje, kurioje skelbiama, kad „mirtis ir pragaras atidavė mirusiuosius, kurie buvo juose“, būtent tai ir parodoma kaip vykstantis dalykas.

Tai, kad Jėzus dabar turi dievišką teisę prikelti mirusiuosius, taip pat nurodo apaštalas Paulius Romiečiams 14:9, kur rašoma: „Šiam tikslui Kristus ir mirė, ir prisikėlė, ir atgijo, kad būtų Viešpats ir mirusiųjų, ir gyvųjų.“ Kaip mirusiųjų Viešpats, jis pažadėjo panaudoti savo oficialią valdžią ir galią, „pragaro raktus“, kad atgaivintų pasaulį. Tai yra Mokytojo pačių žodžių, užrašytų Jono 5:28, 29, prasmė: „Nenustebkite dėl to, nes ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė pikta, į prisikėlimą teismui.“

Po šio mirusiųjų pasaulio išvedimo iš „šeolo“ arba *hadeso*, kaip nurodyta Apreiškimo 20:14, seks pragaro sunaikinimas. Tai nebuvo nauja mintis Naujojo Testamento rašytojams, nes ji buvo pranašauta dar seniai Senajame Testamente. Per pranašą Ozėją Viešpats sako: „Aš išpirksiu juos iš kapo galios; aš išgelbėsiu juos iš mirties: O mirte, aš būsiu tavo rykštė; o kape [*šeole*], aš būsiu tavo sunaikinimas; atgaila bus paslėpta nuo mano akių.“ (Ozėjo 13:14). Atkreipkite dėmesį į palaimingą užtikrinimą, pateiktą šiame fragmente: „Atgaila bus paslėpta nuo mano akių.“ Tai reiškia, kad Viešpats nusprendė sunaikinti mirtį ir pragarą, ir tai

neabejotinai bus šlovingas jo mylinčio tikslo įgyvendinimas puolusios žmonijos labui.

Turtuolis pragare

Tie, kurie tvirtina, kad graikų kalbos žodis „*hades*“ Naujajame Testamente reiškia begalinės kančios vietą, o ne mirties sąmonės netekimo būseną, kaip aiškiai moko Biblija, savo teiginiui pagrįsti cituoja palyginimą apie turtuolį ir Lozorių. Žinoma, tiesa, kad žodis „pragaras“ šioje parabolėje yra „*hades*“ vertimas; tačiau atidus ir nešališkas šio pasakojimo nagrinėjimas parodys, kad jo negalima nuosekliai naudoti siekiant įrodyti, jog geri žmonės po mirties patenka į palaimos vietą, o blogi žmonės – į kankinimo vietą.

Profesorius Benjaminas Wilsonas, Naujojo Testamento vertimo „*Emphatic Diaglott*“ autorius, žinodamas, kad „*hades*“ nereiškia kančios vietos, negalėjo suprasti, kaip šis žodis vartojamas šioje parabolėje, todėl pateikia išnašą, kurioje pateikiami įrodymai, kad visa parabolė gali būti įterpimas ir iš tikrųjų visai nėra šventųjų raštų dalis. Ar tai tiesa, negalime pasakyti, tačiau, kai šis pasakojimas vertinamas kaip parabolė, o ne kaip tiesioginių faktų išdėstymas, neatrodo, kad būtų būtina abejoti jo autentiškumu. Kad galėtume aiškiai prisiminti parabolės detales, siūlome atidžiai perskaityti pasakojimą, esantį Luko 16:19-31.

Keista, jei vertinama tiesiogiai

Pagal tamsiaisiais amžiais vyravusią teologiją ši parabolė turėtų mokyti, kad visi geri žmonės, kurie tiki Kristumi, po mirties patenka į dangų, o visi blogi žmonės, kurie šiame gyvenime nepriima Kristaus, po mirties patenka į amžinų kančių vietą. Tačiau, nors tai ir gali atrodyti keista, atidžiai išnagrinėjus parabolę paaiškėja, kad joje visiškai nieko nesakoma nei apie gerus, nei apie blogus žmones; taip pat nieko nesakoma ir apie dangų. Viskas, kas pasakoma apie tariamai dorybingą parabolės vyrą, yra tai, kad jis buvo vargšas ir apimtas opos, kad jis valgė trupinius, nukritusius nuo turtuolio stalo, ir kad šunys laižė jo opos. Apie turtuolį pasakojama tik tai, kad jis gyveno prabangiai, vilkėjo gerus drabužius ir leido vargšui gulėti prie savo vartų.

Be to, pagal palyginimą, sergantis elgeta, kai mirė, nenukeliavo į dangų, bet vietoj to angelai jį nunešė į „Abraomo krūtinę“. Jei tai yra tiesioginis faktas, tai užkirstų kelią galimybėms, kad kas nors kitas kada nors būtų palaimintas panašia atlygiu mirties metu, nes Abraomo krūtinėje nebūtų vietos daugiau nei vienam sergančiam elgetui. Kita vertus, jei Abraomo krūtinė suprantama kaip dangaus simbolis, o elgeta – kaip tų, kurie yra verti dangaus, atstovas, tuomet vienintelė viltis mums visiems yra tapti vargšais elgetais, apimtais opos, prieš mums mirštant – taip, ir leisti šunims laižyti mūsų opos.

Šioje parabolėje yra daug kitų prieštaravimų, jei ją vertiname tradicinės teologijos šviesoje. Tiesą sakant, joje nėra nė vieno elementai suderinamo su

teorija, kad krikščionys tikintieji po mirties patenka į dangų, o netikintieji – į kančių vietą. Vienintelis dalykas šiame pasakojime, kurį teologai išnaudojo, kad sustiprintų Dievą niekinančią kankinimo dogmą, yra tai, kad sakoma, jog turtuolis po mirties yra apsuptas kankinančių liepsnų. Bet ką Jėzus galėjo turėti omenyje šiuo keistu pasakojimu?

Mes jau minėjome, kad šis Šventojo Rašto fragmentas yra palyginimas. Šioje mintyje glūdi atsakymas į klausimą, ką jis iš tikrųjų reiškia. Palyginime pasakytų dalykų nereikia suprasti pažodžiui. Galbūt negalime dogmatiškai nustatyti, ko Jėzus norėjo išmokyti šia parabolė, tačiau išskirtinis dėmesys, skirtas „tėvui Abraomui“, rodo, kad tai kažkaip susiję su Abraomo fizinės palikuonių patirtimis, nes būtent jie Jėzaus laikais vadino Abraomą savo tėvu (Mato 3:9; Jono 8:33, 39; Romiečiams 4:1). Todėl atrodo pagrįsta daryti išvadą, kad palyginime minimas turtuolis skirtas iliustruoti žydų tautą. Tai nėra neįprasta simbolika, nes net ir šiandien turime „Dėdę Samą“, kuris simbolizuoja Jungtines Valstijas.

Žydų tauta Dievo akyse buvo karališkoji tauta, Jo išrinkta kaip kanalas, per kurį Jo pažadėtos palaimos turėjo tekėti visoms kitoms tautoms. Ši Abraomo fizinės palikuonių karališkoji padėtis palyginime buvo pavaizduota turtuolio purpuriniais drabužiais. Jis taip pat vilkėjo ploną liną, kuris iliustravo tipišką teisumą, kurį žydai įgijo dėl savo pastangų laikytis Mozės įstatymo ir per tabernakulio tarnystės „aukas. Dėl visų jiems duotų turtingų pažadų jie kasdien gyveno prabangiai, kaip ir sakoma palyginime. Iš tiesų, būtent

Viešpaties jiems suteiktos turtingos palaimos pasirodė esąs jų kliūtis. Paulius, cituodamas 69 psalmę, 22 eilutę, sako: „Tegul jų stalas tampa jiems sąstais, pinklėmis, kliūtimi ir atlygiu.“ Romiečiams 11:9

Panašos elgeta atrodo tinkamas pavyzdys pagonims Jėzaus pirmojo atėjimo metu. Dievo malonės požūriu jie iš tiesų buvo vargšai. Visi pažadai buvo duoti žydams ir per žydus. Iki to laiko bet kuris pagonis, troškęs tikrojo Dievo palaiminimų, turėjo tapti žydu, tapdamas prozelitu. Žydams pagonys buvo „šunys“, neverti jokio ypatingo dėmesio.

Tiek žydų, tiek pagonių padėtis smarkiai pasikeitė netrukus po Jėzaus nukryžiuavimo ir prisikėlimo. Žydai atmetė ir nukryžiuavo savo Mesiją, todėl buvo atstumti nuo dieviškosios malonės. Šia žodžio prasme jie mirė. Jie prarado savo išskirtinę vietą Viešpaties akyse ir kaip tauta nugrimzdo į užmarštį. Tačiau kaip tauta jie toliau gyveno; ir nuo tos dienos iki šiol persekiojimo liepsnos juos apgaubė beveik nuolat.

Elgeta taip pat mirė; tai reiškia, kad pagonys nustojo būti tauta, kurią Dievas visiškai ignoruoja, bet vietoj to jiems buvo suteikta Dievo malonė, ir visi, kurie tikėjo, simboliškai kalbant, buvo perkelti į Abraomo krūtinę (). Jie tapo pažadų, duotų Abraomui ir per jį, paveldėtojais. Apie tai Paulius sako: „Raštai, numatydami, kad Dievas pagonis [pagonius] išteisins per tikėjimą, dar prieš Evangeliją skelbė Abraomui“ (Galatams 3:8). Nors per visą Evangelijos amžių atskiriems žydams buvo įmanoma tapti krikščionimis

ir taip tapti Abraomo dvasiniais vaikais, dieviškoji apvaizda taip nusprendė, kad pagonys taptų ypatingais jo malonės gavėjais šiuo atžvilgiu – jie užėmė pagrindinės malonės vietą, kaip iliustruoja „Abraomo krūtinė“.

Lygiai taip, kaip palyginime turtuolis prašė Abraomo nusiųsti Lozorijų su lašeliu vandens, kad atvėsintų jo liežuvį – palengvintų jo kančias – taip ir per amžius žydai kaip tauta ne kartą maldavo Dievą nusiųsti šiek tiek palengvėjimo per krikščioniškus šaltinius! Bet vargai ir persekiojimai tęsėsi. Iš tiesų per visą šį ilgą laikotarpį tarp žydų ir dvasiškai palankiai vertinamų pagonių susiformavo didžiulė praraja – praraja, kurios neįmanoma peržengti. Tačiau niekas palyginime nenurodo, kad šis turtulio kankinimas turėjo trukti amžinai. Kitos Šventojo Rašto vietos aiškiai rodo, kad dabar atėjo laikas, kai žydų tauta turi būti atkurta į savo ankstesnę dieviškosios malonės vietą kaip natūralūs Abraomo palikuonys.

Kitas įdomus palyginimo aspektas yra tai, kad turtingojo minėti „penki broliai“ taip pat buvo vadinami Abraomo sūnumis. Kai tauta buvo išlaisvinta iš nelaisvės Babilone pagal Persijos karaliaus Kiro dekretą, 500 metų prieš mūsų Viešpaties pirmąjį atėjimą, į Palestiną sugrįžo daugiausia dviejų giminių atstovai, nors sugrįžo ir keletas iš visų giminių. (2 Kronikų 36:20–23; Ezros 2:1). Jei šis vienas turtuolis simbolizavo dvi gentis, tuomet kitas dešimt genčių, kurių dauguma neturėjo galimybės tiesiogiai susipažinti su Mesijo mokymais jo pirmojo atėjimo metu, gali būti tinkamai atstovaujamos penkių brolių.

Taigi, žiūrint iš šios perspektyvos, kiekviena palyginimo detalė yra suderinta su Biblija, taip pat su istoriniais faktais; tuo tarpu, jei bandytume jį laikyti tiesioginiu teiginiu, skirtu parodyti galutinius teisiųjų apdovanojimus, tai būtų labai nenuoseklu ir absurdiška. Ne tik tai, bet tai reikštų, kad Biblija yra prieštaringa ir nepatikima, nes, kaip jau matėme, Senajame Testamente „šeolas“ ir Naujajame Testamente „*hadé*“ yra aiškiai apibūdinti kaip būsenos, kuriose nėra žinių, o šioje parabolėje sakoma, kad *hadéje* yra kančios. Viskas tampa aišku, kai suprantame, kad čia kalbama apie tautos mirtį, o tautos žmonės toliau gyvena ir yra persekiojami.

Nemirtingi kirminai – negesinama ugnis

Nors „šeolas“ yra vienintelis Senojo Testamento žodis, verčiamas kaip „pragaras“, jo graikų kalbos atitikmuo „*hadas*“ nėra vienintelis žodis, verčiamas kaip „pragaras“ Naujajame Testamente. Netoli senovės Jeruzalės buvo slėnis, kuriame buvo deginami mirusiųjų kūnai ir kitos miesto atliekos; sakoma, kad šiam naikinimo darbui buvo naudojama siera – tikriausiai kaip dezinfekantas. Ši vieta hebrajų kalba buvo vadinama „*Gehenna*“ (Hinnomo slėnis), o graikai ją vadino „*Gehenna*“. Taigi šis graikų žodis „*Gehenna*“ Naujajame Testamente vartojamas keletą kartų ir dažnai verčiamas kaip „pragaras“. Sakoma, kad tam tikrų nusikaltėlių, kuriuos žydai laikė nevertais prisikėlimo, lavonai buvo įmetami į *Gehenna*; todėl Jėzus naudoja šį žodį apibūdinamas amžino sunaikinimo būseną, į kurią galiausiai turi patekti visiškai sąmoningi nusidėjėliai.

Šis žodis „*Gehenna*“ Marko 9:43–48 verčiamas kaip „pragaras“, o tekstas skamba taip: „Jei tavo ranka tave gundo, nukirsk ją: geriau tau įeiti į gyvenimą luošu, negu turint dvi rankas patekti į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges: ten, kur kirminas nemiršta, o ugnis neužges. Ir jei tavo koja tave gundo, nupjauk ją: geriau tau įeiti į gyvenimą su viena koja, negu turėti dvi kojas ir būti įmestam į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges: kur jų kirminas nemiršta, o ugnis neužges. Ir jei tavo akis tave gundo, išplėšk ją: geriau tau įeiti į Dievo karalystę su viena akimi, negu turėti dvi akis ir būti įmestam į pragaro ugnį: kur jų kirminas nemiršta, o ugnis negesinama.“

Kiekvienu atveju pirmiau pateiktame fragmente žodis „pragaras“ yra graikų žodžio „*Gehenna*“ vertimas, todėl aiškiai yra užuomina į simbolinę reikšmę, kurią turi Hinnomo slėnyje nuolat degusių ugnies destruktīvūs padariniai. Visas vaizdas yra labiau susijęs su sunaikinimu, o ne su kankinimais. Netgi paminėjimas apie kirminus, kurie nemiršta, sustiprina šį sunaikinimo vaizdą, nes šie kirminai neabejotinai yra tie, kurie apninka visas negyvasias liekanas. Žinoma, šio ištraukos vertėjai tikėjo amžinų kančių teorija ir stengėsi kaip galėdami pateikti mums vertimą, kuris, atrodytų, patvirtintų jų prietarus. Todėl „neužgesinama“ ugnis ir „nemirtingi kirminai“ suteikia tekstui tokį atspalvį, kuris kai kuriuos įtikina, kad amžinos kančios ugnies pragare iš tiesų turi būti nedorėlių likimas.

Tačiau jei pasinaudosime sveiku protu, pamatysime, kad ši ištrauka visiškai nekelia jokios tokios problemos. Bet kokia ugnis, kuri visiškai

sudegina tai, kas deginama, teisingai vadinama negesinama ugnimi. Ugnis, kuri dega tol, kol sudega visa deganti medžiaga, yra ugnis, kuri negesinama, tačiau tai nėra amžina ugnis. Taigi Jėzus čia iliustravo faktą, kad nusidėjėliai negalės išvengti visos nuodėmės bausmės, t. y. mirties ar sunaikinimo – kad sunaikinimo ugnys nebus užgesintos. Be to, jei simbolinė ugnis dėl kokios nors priežasties neužbaigtų sunaikinimo darbo, tai padarytų visada esantys „kirminai“. Taigi, iš visų požiūrių matome, kad Mokytojas čia naudojo sunaikinimo simbolį, kuris vėl patvirtina vieningą Raštų liudijimą, kad „nuodėmės atlygis yra mirtis“. Romiečiams 6:23

Likusi Šventojo Rašto ištrauka taip pat yra simbolinė. Žmogaus akys, rankos ir kojos yra labiausiai vertinamos dėl jų naudingumo, o Jėzaus pasiūlymas krikščioniui atsisakyti jų, užuot praradus amžinąjį gyvenimą, yra tiesiog kitas būdas pasakyti, kad turėtume būti pasirengę šioje gyvenimoje paaukoti bet ką, užuot rizikavę savo amžinuoju buvimu.

Akivaizdu, kad pirmasis šio ištraukos pritaikymas skirtas tik krikščionims – tiems, kurie yra įsipareigoję sekti Jėzaus pėdomis – nors tas pats principas bus taikomas ir sąmoningai nedoriesiems per Tūkstantmetį. Krikščionys dabar yra išbandomi gyvenimo atžvilgiu, o patikimiausias būdas pasiekti pergalę yra paaukoti viską Dievo tarnystei.

Izaijo 66:24 aprašo sąmoningų nusidėjėlių sunaikinimą Tūkstantmetinio laikotarpio metu panašia kalba, kokią vartojo Mokytojas. Jėzus galbūt

citavo šią ištrauką, pritaikydamas sunaikinimo simboliką tiems, kurie dabar yra išbandomi gyvenime. Cituojame: „Jie išeis ir žiūrės į tų žmonių, kurie man nusikalto, lavonus; nes jų kirminas nemirs, o jų ugnis neužges; ir jie bus pasibjaurėjimas visai kūrinijai.“

Jų kančių dūmai

Apreiškimo 14:10,11 kartais cituojama kaip kančios doktrinos įrodymas. Ši Šventojo Rašto ištrauka skamba taip: „Jie gers Dievo rūstybės vyną, kuris be priedų išlietas į jo įtūžio taurę; ir jie bus kankinami ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje; ir jų kankinimo dūmai kyla per amžius; ir jie neturi poilsio nei dieną, nei naktį, kurie garbina žvėrį ir jo atvaizdą, ir kas priima jo vardo ženklą.“

Jei Viešpats ketino, kad minėta ištrauka būtų tiesioginis faktų išdėstymas, tuomet ne daugeliui žmonių pasaulyje reiktų ypač jaudintis dėl to, nes sakoma, kad kančia ištiks tuos, kurie garbina žvėrį arba žvėries atvaizdą. Nors kai kurie pagoniškose šalyse garbino žvėris, tik nedaugelis, jei iš viso kas nors, kada nors garbino tokį tikrą žvėrį, koks čia aprašytas – žvėrį, panašų į leopardą, su lokio kojomis, liūto snukiu, septyniomis galvomis ir dešimčia ragų (Apreiškimo 13:1, 2). Ši ištrauka dar labiau glumina, jei žiūrėsime į ją tiesiogiai, kai pastebime, kad kankinimas vyksta šventųjų angelų akivaizdoje, o tai lengvai galima suprasti kaip danguje. Žinoma, tokia padėtis danguje padarytų jį visiškai kitokią vietą nei daugelis manė.

Apreiškimo knyga yra simbolių knyga, ir ši ištrauka nėra išimtis iš taisyklės. „Žvėris“ čia akivaizdžiai yra

klaidinga religinė-politinė sistema, reikalaujanti žmonių garbinimo; o simboliškai pateikiama mintis yra ta, kad tie, kurie tvirtina sekantys Avinėlį ir garbinantys tikrąjį Dievą, tačiau vietoj to ištikimi šiam žvėriui, turi patirti įvairių rūšių vargų, dalydamiesi kančiomis, kurios išstiks visas klaidingas sistemas per didįjį „vargų laiką“, kuriuo šis amžius galiausiai pasibaigs. Šioje ištraukoje nėra nieko, kas rodytų, kad kančios prasideda po mirties.

Jų kančių „dūmai“ akivaizdžiai yra simbolinis būdas pasakyti, kad jų kančių įrodymai arba prisiminimai visada liks kaip priminimas apie tai, kuo baigiasi bet ko ar bet ko, išskyrus tikrąjį Dievą, garbinimas. Neatsižvelgiant į tai, ką gali reikšti visos šio ištraukos detalės, ji tikrai negali būti nuosekliai naudojama siekiant įrodyti viduramžių teoriją apie amžiną nedorėlių kankinimą.

Kaip bus kankinamas Šėtonas

Kai kurie, siekdami „įrodyti“ amžinų kančių doktriną, pasinaudojo Apreiškimo 20:10 teiginiu, tvirtindami, kad jis patvirtina kančių teoriją. Cituojame: „Velnias, kuris juos apgavo, buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur yra žvėris ir netikrasis pranašas, ir bus kankinamas dieną ir naktį per amžius.“ Mes jau matėme, kad Biblija aiškiai skiria „ugnies ežerą“ ir „pragarą“ arba *hadą*, nes sakoma, kad pastarasis bus įmestas į pirmąjį. (Apreiškimo 20:14). Šis „kankinimas“, kuris, kaip sakoma, išstiks Šėtoną, akivaizdžiai apsiriboja juo ir negalėtų būti taikomas tiems, kurie yra išgelbėti iš pragaro ir

kuriems, kaip sakoma, bus „nušluostytos ašaros“. Apreiškimo 21:4

Kaip tada bus kankinamas Šėtonas? Ar tamsaus amžiaus teorija taikytina jam, jei ne kam kitam? Mes taip nemanome. Graikų žodis, čia išverstas kaip „kankinamas“, pagal profesorių Strongą yra kilęs iš graikų žodžio „basanos“, kurio tiesioginę reikšmę jis nurodo kaip „bandymo akmuo“. Tas pats žodis 2 Petro 2:8 verčiamas kaip „kankinamas“, kur mums pasakojama apie Sodomos gyventojų nedorų poelgių poveikį teisiojo Loto sielai. Loto atveju akivaizdu, kad jis kasdien, lygindamas, sužinodavo apie baisias bedievio gyvenimo pasekmes.

Norint teisingai suprasti, kaip velnias bus „kankinamas“, verta atsižvelgti į pranašystę apie „ (Izaijo 14:15–17). Cituojame: „Tačiau tu būsi nužemintas į pragarą [šeo/a], į duobės kraštus. Tie, kurie tave matys, atidžiai į tave žiūrės ir svarstys, sakydami: „Ar tai tas žmogus, kuris drebino žemę, kuris sukrėtė karalystes; kuris pavertė pasaulį dykuma ir sunaikino jo miestus; kuris neatvėrė savo kalinių [mirties] namų?“

Palyginus šią pranašystę apie Šėtono sunaikinimą su Apreiškėjo teiginiu apie jo „kančias“, atrodo aišku, kad velnias taps amžinu pavyzdžiu, iliustruojančiu baisias Dievui maištaujančio elgesio pasekmes, ir kad per amžinybės amžius išgelbėti žmonės ir toliau juoksis iš jo. Ne todėl, kad pats velnias suvoktų, kaip iš jo juokiasi. Tai nebūtų būtina pagal teksto prasmę. Pavyzdžiui, mūsų pačių kalboje kartais girdime sakant apie žmogų, kuris buvo nemėgstamas savo

bendruomenėje: „Dabar, kai tas žmogus mirė, tegul jis ilsisi, nes nieko nepasieksime toliau apie jį kalbėdami.“

Iš tikrųjų, žinoma, niekas, ką mes pasakytume ar padarytume, jokių būdu nepaveiktų mirusiojo, kaip ir amžina gėda, kuri bus užkrauta Šėtonui, nepaveiks jo, kai jis galiausiai bus sunaikintas ugnies ežere; vis dėlto žmonės neleis jam ilsėtis; jie ir toliau laikys jį pavyzdžiu, iliustruojančiu baisias blogio ir savanaudiškumo pasekmes. Taigi, dieviškas leidimas blogiui bus matomas kaip amžina palaima visiems norintiems ir paklusniems žmonių šeimos nariams, nes tai bus kriterijus, pagal kurį visi galės protingai atskirti gėrį nuo blogio. Be abejonės, dauguma pasirinks gėrį.

4 SKYRIUS

Dvasios ir spiritizmas

„Juk ir Kristus vieną kartą kentėjo už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad jus atvestų pas Dievą. Jis buvo nužudytas kūnu, bet atgaivintas Dvasia. Atgaivintas, jis nuėjo ir skelbė kalinamoms dvasioms – tiems, kurie seniai buvo nepaklusnūs, kai Dievas kantriai laukė Nojaus dienomis, kol buvo statoma arka. Joje tik nedaugelis žmonių, iš viso aštuoni, buvo išgelbėti per vandenį.“ 1 Petro 3:18-20

Tai, kad Dievo Žodžio tiesos negalima tinkamai suprasti ir įvertinti, neatsižvelgiant į visą jo liudijimą tam tikru klausimu, gerai iliustruoja keli teiginiai apie Jėzaus būklę ir buvimo vietą laikotarpiu tarp jo mirties ir prisikėlimo.

Senajame Testamente esančiame pranašystės žodyje apie Jėzų, kurį citavo apaštalas Petras ir pritaikė Mokytojo mirčiai bei prisikėlimui, sakoma, kad Jėzus buvo pragare. (Psalmių 16:10; Apaštalų darbų 2:27–32). Dėl klaidingo supratimo apie tai, ką Jėzus pats pasakė ant kryžiaus pakabintam vagiliui, daugelis buvo įtikinti, kad jis mirties akimirką nuėjo į „rojų“; o paviršutiniškai skaitant mūsų dabartinį tekstą, atrodo, kad jis nuėjo kažkur pamokslauti „kalėjime esančioms dvasioms“.

Ankstesnėje diskusijoje sužinojome, kad biblinė pragaro sąvoka reiškia mirties būseną; kad „šeolas“ Senajame Testamente ir „hadé“ Naujajame Testamente yra žodžiai, apibūdinantys visišką sąmonės netekimą (Ekleziasto 9:10). Kadangi Jėzus

mirė kaip išpirka arba pakaitalas už tėvą Adomą ir jo palikuonis, taip užimdamas nusidėjėlio vietą, todėl buvo būtina, kad jis patektų į šią mirties būseną, Biblijos pragarą.

„Jis buvo palaidotas tarp nedorėlių“, – taip pranašas kalbėjo apie Jėzų (Izaijo 53:9). Remdamiesi šiuo pagrindiniu biblinės tiesos faktu, turime stengtis suprasti viską, ką Šventasis Raštas dar gali pasakyti apie Jėzaus buvimo vietą laikotarpiu nuo jo mirties ant kryžiaus iki prisikėlimo iš numirusių trečią dieną po to.

Norint aiškiai suprasti, kaip Jėzus galėjo pamokslauti „kalėjime esančioms dvasioms“ tuo metu, kai kiti Šventojo Rašto tekstai rodo, kad jis buvo be sąmonės miręs, pirmiausia reikia nustatyti, kas buvo tos „dvasios“, kurioms jis pamokslavo. Būtent šią informaciją Petras mums pateikia žodžiais: „tie, kurie seniai buvo nepaklusnūs, kai Dievas kantriai laukė Nojaus dienomis“.

Taigi jis nuėjo ir pamokslavo kalėjime esantiems dvasioms – tiems, kurie seniai nepakluso Dievui, kai Dievas kantriai laukė, kol Nojus statė savo laivą.

Savo antrajame laiške Petras pateikia mums dar aiškesnį „dvasių“ apibūdinimą, sakydamas: „Jei Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet juos numetė į pragarą ir atidavė į tamsos grandines, kad būtų laikomi teismo dienai; ir nepagailėjo senojo pasaulio, bet pagailėjo Nojaus, aštuntojo žmogaus, teisumo skelbėjo, užleisdamas potvynį ant bedievių pasaulio.“ 2 Petro 2:4,5

Iš pirmiau pateikto citato matyti, kad „dvasios“, kurioms Jėzus pamokslavo, buvo tam tikra „angelų“ grupė, kuri potvynio metu buvo nepaklususi Dievui. Apaštalas Judas taip pat mini tuos pačius būtybes, panašiai vadindamas juos „angelais“ ir apibūdinamas jų ypatingą nuodėmę kaip tai, kad jie „nesilaikė savo pirminės padėties“. Judas taip pat paaiškina, kaip ir Petras, kad šie „angelai“ dabar yra įkalinti, o Judas priduria, kad jie yra „tamsos grandinėse“, laukdami didžiojo dienos teismo. Judas 6

Taigi šios „dvasios kalėjime“ nėra mirusių žmonių „dvasios“ ar „vaiduokliai“, bet yra dvasinės būtybės angelų egzistencijos lygmenyje. Tai yra svarbi tiesa, kurią reikia visada turėti omenyje.

Mes suprantame, kad Dievo žemiškasis kūrinijos lygmuo mums yra matomas ir suprantamas; yra įvairūs egzistencijos lygmenys, nuo žemiausios „vienaląsčių“ gyvybės formos iki žmogaus, kuris savo tobulumu buvo šios materialiosios, arba žemiškosios, sferos karalius. Šventasis Raštas rodo, kad tas pats dieviškojo kūrinio įvairiapusiškumas tęsiasi į aukštesnę sritį, toli už to, kas mums matoma, kad virš žmogaus, aukščiausio iš Dievo žemiškųjų būtybių, yra dvasinis pasaulis; ir kad šiame dvasiniame pasaulyje, kaip ir gamtiniame, yra įvairių būtybių klasių, tokių kaip angelai, cherubimai ir kt.

Apie žmogų psalmistas skelbia: „Tu padarei jį šiek tiek žemesnį už angelus“ (Psalmė 8:5). Kai Jėzus atėjo į žemę mirti kaip žmogaus Atpirkėjas, jis „tapo kūnu“ ir kaip žmogus mirė; bet prisikėlęs jis buvo labai

išaukštintas „toli virš visų kunigaikštysčių, ir valdžių, ir galių, ir viešpatysčių, ir kiekvieno vardo, kuris yra vadinamas, ne tik šiame pasaulyje, bet ir tame, kuris ateis“ (Efeziečiams 1:21). Taigi Šventasis Raštas nurodo aiškią ribą tarp žemiškosios ir dvasinės egzistencijos sferų.

Biblija nurodo, kad šiuo metu yra tiek šventų, tiek nešventų angelų; nors sukūrimo metu visos šios dvasinės būtybės buvo harmonijoje su Dievu ir tarnavo Jam įvairiais būdais. Apie tuos angelus, kurie išliko harmonijoje su Kūrėju, apaštalas sako, kad jie dabar yra „tarnaujančios dvasios, pasiųstos tarnauti tiems, kurie bus išgelbėjimo paveldėtojai“. Hebrajams 1:14

Dar kartą: „Dėl angelų jis sako: „Kas savo angelus daro dvasiomis, o savo tarnus – ugnies liepsnomis“ (Hebrajams 1:7). Apie šiuos krikščionių angelų tarnus Jėzus pasakė: „Saugokitės, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažiausiųjų; nes sakau jums, kad danguje jų angelai visada žiūri į mano Tėvo, kuris yra danguje, veidą“ (-, Mato 18:10).

Žemiškieji ir dangiškieji „angelai“

Šventųjų Raštų tyrinėtojas neturėtų supainioti to, kad Biblijoje terminas „angelas“ kartais taikomas žmonėms. Šis žodis pažodžiui reiškia „tarnas“ arba „pasiuntinys“, ir visada būtina iš konteksto nustatyti, ar ištrauka, kurioje jis vartojamas, susijusi su žmogiškaisiais pasiuntiniais, ar su dangiškaisiais, arba dvasiniais pasiuntiniais.

Kita vertus, Šventajame Rašte aiškiai nurodoma, kad yra dvasinių būtybių, vadinamų „angelais“.

Pavyzdžiui, naktį, kai gimė Jėzus, „angelas“ paskelbė jo gimimą piemenims. Tai, kad šią tarnybą atliko dvasinė būtybė, matyti iš žodžių: „Ir staiga prie angelo pasirodė daugybė dangaus kareivių, šlovinančių Dievą ir sakančių: „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė, gera valia žmonėms“ (Luko 2:10–14). Taip pat būtent dvasinė būtybė pranešė Marijai, kad ji taps Jėzaus motina, ir būtent dvasinė būtybė tarnavo Jėzui Getsemanės sode. Jėzus kalbėjo apie dangiškąsias būtybes, kai sakė, kad galėtų paprašyti savo Tėvo, ir jam būtų suteikta daugiau nei dvylika angelų legionų, kad padėtų ir apsaugotų jį. Luko 1:26–38; 22:43; Mato 26:53

Tačiau, kaip jau matėme, ne visos šios angelų būtybės išliko ištikimos savo Kūrėjui Jehovai – kai kurios iš jų „seniai buvo nepaklusnios, kai Dievas kantriai laukė Nojaus dienomis“ (1 Petro 3:20). Šie neištikimieji, kaip įprasta, dabar vadinami „nukritusiais angelais“. Raštai rodo, kad kaip bausmė už jų maištą jie dabar laikomi arba įkalinti „tamsos grandinėse“.

Kur yra „dvasios“?

Jau cituotame tekste apaštalas pateikia mums labai svarbią informaciją apie tai, kas sudaro šių nupuolusių angelų kalėjimą – „“. Cituojame tekstą dar kartą: „Jei Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet juos numetė į pragarą ir atidavė į tamsos grandines, kad būtų laikomi iki teismo.“ 2 Petro 2:4

Žodis „pragaras“ ką tik pacituotame fragmente nėra nei graikų žodžio „*hades*“, nei „*Gehenna*“ vertimas. Terminas, kurį čia naudoja apaštalas, yra

„tartaroo“; ir tai vienintelis kartas, kai jis pasirodo Biblijoje. „Tartaroo“ kilęs iš graikų žodžio „tartarus“, termino, naudojamo graikų mitologijoje kaip tamsios bedugnės ar kalėjimo pavadinimas. Nagrinėjamame tekste visas posakis „nuleisti į pragarą“ yra vartojamas „tartaroo“ vertimui; taigi akivaizdu, kad šis žodis labiau reiškia veiksmą nei vietą. Nusidėjusių angelų kritimas buvo iš garbės ir orumo į negarbę ir pasmerkimą; taigi mintis, atrodo, yra tokia: „Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet juos pažemino ir atidavė į tamsos grandines.“

Šie angelai savo pirminėje šventumo būsenoje buvo galingi, stiprūs ir garbingi. Akivaizdu, kad jie turėjo didelę laisvę; ir tarnaudami Dievui bei jo žemiškiesiems draugams jie tikriausiai dažnai keliavo tarp žemės ir kitų Kūrėjo milžiniškos visatos dalių. Judas sako, kad šie angelai „nesilaikė savo pirminės padėties“. Tai paaiškina Pradžios knygos 6:2 žodžius, kuriuose rašoma: „Dievo sūnūs pamatė, kad žmonių dukterys yra gražios, ir paėmė sau žmonas iš tų, kurias pasirinko.“ Kitaip tariant, šių angelų „nuodėmė“ buvo, bent iš dalies, materializavimasis kaip žmonės ir pasidavimas neteisėtiems santykiams su žmonių dukterimis.

Įvairiais laikotarpiais per Biblijos aprašomą istorijos laikotarpį įvairūs šventieji pasiuntiniai, arba angelai, buvo siunčiami į žemę perduoti žinias pranašams ir kitiems; ir daugeliu šių atvejų jiems buvo leidžiama materializuotis ir pasirodyti kaip žmonės. Pavyzdys pateikiamas trijų angelų apsilankyme pas Abraomą prieš Izaoko gimimą (Pradžios 18:1–22). Tokios materializacijos buvo leidžiamos, kai jas sankcionavo

Viešpats ir kai jose dalyvavę angelai neviršijo savo privilegijų. Angelai, kurie nusidėjo prieš potvynį, „nesilaikė savo pirminės padėties“, tai yra, jie pageidavo tęsti savo ryšį su žmonija kaip žmonės.

Savo galias apriboję ir sumenkinę neteisėtais santykiais su puolusia žmonija, kaip tinkama buvo, kad jų bausmė būtų nuvertimas arba pažeminimas ir tuo pačiu metu „savaržymas tamsos grandinėmis“. Minties, įkūnytos žodžio „kalėjimas“ vartojime, kaip randama mūsų tekste, esmė yra laisvės savaržymas; taigi šios „dvasios“ iš tiesų buvo „kalėjime“, savaržytos nuo didžiosios dalies įprastos laisvės, kuri jiems priklausė, kai jie buvo visiškoje bendrystėje ir harmonijoje su Kūrėju.

Yra daug bibliinių įrodymų, patvirtinančių mintį, kad šių puolusių angelų įkalinimo vieta yra mūsų Žemės atmosfera, o jų įtakos sfera daugiausia apsiriboja netiesioginiu kontaktu su žmonių šeima. Evangelijų pasakojimuose apie Jėzaus tarnystę dažnai randame paminėjimų apie tai, kaip jis išvarė „velnius“ arba „demonus“. Vėliau apaštalai turėjo privilegiją atlikti panašią tarnystę skirtingų „ “ atžvilgiu. Nors aukštesnieji kritikai bando įrodyti, kad šie „apsėstumo“ atvejai, kuriuos taip išsprendė Jėzus ir apaštalai, buvo tik beprotybės ar nervų sutrikimų atvejai, su šiais „velniais“ yra susijusi pernelyg aiški asmenybės samprata, kad būtų galima leisti tokią liberalią interpretaciją.

Karalius Saulius ir Endoro ragana

Ne tik Naujajame Testamente, bet ir Senajame randame įrodymų apie šių nupuolusių angelų arba

„kalėjime esančių dvasių“ ribotą veiklą. Pavyzdžiui, yra karaliaus Sauliaus ir Endoro raganos atvejis. Visa raganavimas buvo uždraustas Mozės įstatymu, tačiau šie senovės dvasių mediumai tęsė savo piktadarybes, net jei tai kėlė mirties pavojų. Kaip ir šiandienos dvasiniai mediumai, tvirtinantys, kad gali bendrauti su mirusiais, taip ir Endoro ragana, akivaizdu, teigė panašius dalykus. Kai karalius Saulius dėl savo nedorybių prarado Dievo palankumą ir suprato, kad jam gresia didelis pavojus būti nugalėtam priešų, jis kreipėsi į raganą, kad ši susisiektų su Samueliu ir sužinotų, ar miręs pranašas gali ką nors už jį padaryti.

Šio senovinio seanso aprašymas užrašytas 1 Samuelio 28:7-20. Daugelis Biblijos tyrinėtojų, skaitydami šią istoriją apie tariamą Sauliaus bendravimą su mirusiu pranašu Samueliu, padarė išvadą, kad ji suteikia puikų biblinį įrodymą, jog mirusieji iš tikrųjų visai nėra mirę, bet gyvi kažkur, ir kad su jais galima bendrauti tam tikromis sąlygomis, ypač pasitelkiant dvasių mediumą. Iš tiesų, per amžius Šėtonas naudojo šį tą patį apgaulės metodą, siekdamas paneigti aiškius Šventojo Rašto mokymus, kad „nuodėmės atlygis yra mirtis“. Trumpai išnagrinėję kai kuriuos faktus, susijusius su Sauliaus apsilankymu pas raganą, lengvai pastebėsime, kad beveik ta pati analogija galėtų būti pritaikyta šiuolaikiniams spiritizmo seansams, ir rezultatas būtų toks pat. Romiečiams 6:23

Pirma, reikia pažymėti, kad, pagal paties Sauliaus žodžius, jis nebebuvo Dievo palankumoje. Jis pasakė raganai: „Dievas pasitraukė nuo manęs ir nebeatsako

man nei per pranašus, nei per sapnus.“ Kol Samuelis buvo gyvas, jis buvo ištikimas Viešpaties tarnas ir pranašas ir niekada nenorėjo elgtis priešingai Viešpaties norams; tačiau čia matome Saulių, kuris pats prisipažino, kad Dievas nepritars šiai idėjai, prašantį raganos gauti žinią iš šio ištikimo pranašo.

Ar turėtume manyti, kad jeigu Samuelis būtų gyvas – danguje ar kur nors kitur – jis būtų mažiau paklusnus Viešpačiui nei buvo gyvendamas čia, žemėje? Arba ar turėtume tikėti, kad ši nedora ragana, kurią Viešpats pasmerkė, turėjo galią sukliudyti dieviškajai valiai ir ne tik iššaukti Samuelį, bet ir išgauti iš jo žinią, kad paguostų šį maištingą karalių? Akivaizdu, kad šis pasakojimas Biblijoje pateikiamas tik kaip istorinis įrašas apie svarbius įvykius Sauliaus gyvenime, bet be jokios minties patvirtinti raganos teiginį, kad ji matė Samuelį ir su juo kalbėjosi.

Piktųjų dvasių metodai, kuriuos jos naudojo per mediumą Endore, buvo tokie patys, kaip ir šiandien. Jos prieš raganos vidinį žvilgsnį praleido pažįstamą senyvo pranašo atvaizdą, kuris, kaip įprasta, vilkėjo ilgą mantiją. Kai ji apibūdino tą vidinį arba „astralinį“ vaizdą, Saulius iš karto atpažino jį kaip Samuelio apibūdinimą. Tačiau Saulius pats nieko nematė – jis „suprato“ iš aprašymo, kad tai buvo Samuelis.

Lengvai įtikintas, kaip paprastai būna žmonės tokiomis aplinkybėmis, Saulius nesustojo paklausti, kaip gali būti, kad Samuelis atrodė toks pat senas ir sulinkęs, kaip ir gyvendamas žemėje, jei dabar jis buvo dvasinė būtybė ir jam sekėsi kur kas geriau nei

anksčiau. Saulius taip pat nesusimąstė paklausti, kodėl Samuelis dvasiniame pasaulyje dėvėjo tą patį seną apsiaustą, kurį dėvėjo, kai Saulius jį pažinojo kaip žemišką būtybę – net nesusimąstydamas, kad pranašo apsiaustas, žili plaukai ir pan. jau seniai supuvo kape. Saulius buvo apleistas Viešpaties ir dabar buvo lengvai apgautas šių „melagingų dvasių“, kurios apsimetė pranašu ir kalbėjo Sauliui jo vardu per savo mediumą, raganą.

„Kodėl mane sutrikdėte, kad mane pažadintumėte?“ – ji perteikė mirusio pranašo klausimą. Sauliaus karaliavimo laikais izraelitai bendrai suprato, kad mirusieji miega „šeole“, todėl klausimas „Kodėl mane sutrikdėte“ neskambėjo keistai. Bet ar galime bent akimirksniui įsivaizduoti, kad ši pasmerkta ragana turėjo galią prikelti pranašą iš mirusiųjų? Arba, žiūrint į šį reikalą iš šiuolaikinio spiritizmo perspektyvos, kad Samuelis visai nebuvo miręs, o linksminosi dvasiniame pasaulyje, ar neatrodo keista, kad ragana paskelbė jį „“ (pakilusiu) iš žemės, o ne „nusileidusiu“ iš dangaus?

Žvelgiant iš šiuolaikinės teologijos perspektyvos, kaip visiškai absurdiška yra „Samuelio“ pranašystė apie Sauliaus pralaimėjimą ir mirtį artėjančios dienos mūšyje! Cituojame: „Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite su manimi: Viešpats taip pat atiduos Izraelio kariuomenę į filistinų rankas.“ Įsivaizduokite ištikimąjį Samuelį ir mylimąjį Jonataną kartu dvasiniame pasaulyje su nedoru karaliumi Sauliumi! Ar tai labai gerai dera su Tamsiaisiais amžiais vyravusia teologine tikėjimo išpažinimu? Žinoma, ne! Galiausiai, žinoma, bet ne kitą dieną, jie visi buvo kartu mirtyje, „šeole“, Biblijos

pragare, kur jie vis dar laukia prisikėlimo, kai visi bus pašaukti Žmogaus Sūnaus; tačiau raganai nereikėjo jokios antgamtinės galios, kad teisingai pranašautų artėjančią Sauliaus pralaimėjimą ir mirtį. Iš tiesų, Saulius to jau bijojo, todėl ir kreipėsi į raganą.

Charles Wesley akivaizdžiai buvo suglumintas tuo, kaip Endoro „mediumas“ mirtyje sujungė gėrį ir blogį, nes jis rašė:

Ką reiškia šie iškilmingi žodžiai?

Vilties spindulys, kai gyvenimas baigsis?

Tu ir tavo sūnus tikrai

rytoj ilsėsis su manimi:

Ne pragaro kančiose,

Jei Saulius su Samueliu pasiliks;

Ne prakeiktos nevilties būsenoje,

Jei ten bus mylimas Jonatanas.

Tiesą sakant, žinoma, Saulius visai nebendravo su Samueliu, bet su vienu ar keliais „kalėjime esančiais dvasiomis“, kurių pagrindinė veikla nuo potvynio laikų buvo apgaudinėti žmoniją, ypač dėl mirusiųjų būklės. Šių nekromantų, raganų ir mediumų paminėjimas Šventajame Rašte leidžia mums daryti išvadą, kad per mediumus šie nupuolę angelai siekė bendravimo su Izraeliu. Tačiau, matyt, šie mediumai turi įprotį kartais keisti savo pasireiškimo būdą; lygiai taip, kaip raganavimas kurį laiką klestėjo Naujojoje Anglijoje ir Ohajoje bei visoje Europoje, palaipsniui išnykdamas ir užleidžiant vietą spiritizmui, kurio pasireiškimai – daiktų virpėjimas ir beldimas – taip pat palaipsniui

užleidžia vietą aiškiaregystei ir bandymams materializuoti. Viešpaties ir apaštalų laikais šių „dvasių“ veikimas akivaizdžiai pasikeitė iš raganavimo metodo į apsėdimą ir užvaldymą.

Šiuolaikinė „dvasių“ veikla

Kadaiše gavę galią materializuotis kaip žmonės, tačiau piktnaudžiaudami ja, šie nupuolę angelai vis dar atrodo pasiryžę naudoti savo galias per žmogiškus tarpininkus, naudodami „mediumus“ arba tiesiogiai kontroliuodami protą, kaip apsėdimo atveju. Tačiau akivaizdu, kad žmogaus valia turi sutikti su šia svetima dominavimu, prieš šios „dvasios“ galėtų užvaldyti. Bet kai jie užvaldo, matyt, valia tampa tokia susilpninta, kad nebėra jokios pasipriešinimo jėgos; todėl Jėzaus ir apaštalų tarnystė buvo taip labai vertinama tų, kurie jų laikais buvo apsėsti demonų.

Nors šios nupuolusios angelų būtybės kartais gali keisti savo metodus, kaip susisiekti su žmonija ir ją apgauti, jų įtaka apskritai visada nukreipta tolyn nuo Dievo ir tolyn nuo Jo Žodžio tiesos. Šiais laikais daug kalbama apie bendravimą su mirusiais, tačiau iš tūkstančių bandymų, kurie buvo atlikti – tiek moksliskai kontroliuojamų, tiek kitokių – koks buvo bendras rezultatas? Tiesa, dėl absurdiškų „atpažinimų“, pavyzdžiui, Endoro raganos, kurią pavyko įpiršti Sauliui, daugelis įsitikino, kad jie bendravo su savo mirusiais draugais ir giminaičiais, bet tuo viskas ir baigėsi. Iš spiritistinių šaltinių niekada nebuvo gauta jokios vertingos informacijos.

Kaip Kristus pamokslavo kalėjime esantiems dvasioms

Dabar, kai jau nustatėme, kam, pasak Petro, Jėzus pamokslavo, kyla klausimas: kaip tai vyko? Kaip Jėzus galėjo būti „Šeole“ arba *Hade*, kur nėra sąmonės, ir tuo pačiu metu pamokslauti tiems nupuolusiems angelams? Šios akivaizdžios dilemos paaiškinimas tampa paprastas, jei šią ištrauką išnagrinėsime šiek tiek kritiškiau. Apaštalas sakė, kad Jėzus „nuėjo ir pamokslavo kalėjime esantiems dvasioms“. Graikų kalbos autoritetai sutaria, kad žodžiai „nuėjo ir pamokslavo“ vartojami tam tikro veiksmo atlikimo prasme, o ne kaip nuvykimas į kokią nors vietą. Kitaip tariant, šie du žodžiai yra nereikalingas „ “ priedas prie teksto. Senovėje buvo įprasta vartoti tokio pobūdžio išsireiškimus, ir net šiandien pastebime, kad jie kartais naudojami.

Dr. Benjaminas Wilsonas savo knygoje „*Emphatic Diaglott*“ šią Šventojo Rašto ištrauką verčia taip: „Jis pamokslavo kalėjime esančioms dvasioms“, praleisdamas du žodžius „nuėjo ir“, nes jie, jo nuomone, nėra būtini tinkamam teksto supratimui. Šio teksto išnašoje jis parodo, kad kiti autoritetai šiuo atžvilgiu su juo sutinka. Taigi, praleidus šiuos du nereikalingus žodžius, visas tekstas skamba taip: „Nes ir Kristus vieną kartą kentėjo už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad mus atvestų pas Dievą, būdamas nužudytas kūnu, bet atgaivintas Dvasia; kuria jis ir pamokslavo kalėjime esančioms dvasioms.“ (1 Petro 3:18, 19). Prasmė čia yra akivaizdi, būtent, kad būtent savo mirtimi ir prisikėlimu Jėzus pamokslavo šiems nupuolusiems angelams – tai buvo pamokantis pavyzdys, parodytas jo

ištikimybė Dangiškajam Tėvui ir Kūrėjui, prieš kurį šios „dvasios“ buvo sukilo.

Liuciferis buvo pirmasis iš šių dvasinių būtybių, sukilo prieš Dievą; ir jis akivaizdžiai turėjo didelę įtaką tiems, kurie vėliau prisijungė prie maištininkų gretų. Mato 25:41 išsireiškimas „velnias ir jo angelai“ rodo artimą ryšį, egzistuojantį tarp Šėtono ir šių kitų puolusių dvasinių būtybių. Būtent ambicijų ir pasididžiavimo dvasia atvedė į Liuciferio puolimą (Izaijo 14:14); ir, matyt, ta pati dvasia persmelkė šių mažesnių puolusių angelų gretas. Todėl Jėzaus ištikimybė – ištikimybė, kuri paskatino jį nusižeminti ir tapti paklusniu iki mirties – būtų galinga „ pamokslo tema šiems „kalėjime esantiems dvasioms“. To pamokslo galia smarkiai padidėtų, kai šios „dvasios“ pastebėtų, kad Jėzus dėl savo ištikimybės buvo prikeltas iš mirusiųjų ir labai išaukštintas į vietą Dievo dešinėje, o jos pačios buvo pažemintos ir sumenkinos dėl savo neištikimybės.

Taigi matome, kad, tinkamai supratus, įvairios Šventojo Rašto ištraukos, susijusios su mirusiųjų būkle, viena po kitos dera su ta didžiąja pagrindine tiesa, kad „nuodėmės atlygis yra mirtis“ ir kad „mirusieji nieko nežino“. Ekleziasto 9:5

5 SKYRIUS

Kas yra dangus?

*„Tebūnie palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris pagal savo gausų
gailėstingumą atgimdė mus gyvai viltimi per Jėzaus
Kristaus prisikėlimą iš mirusiųjų, į nesugedamą,
nesuteptą ir neišblėstančią paveldėjamą, saugomą
danguje jums.“
– 1 Petro 1:3,4*

Jeigu norime turėti biblinį supratimą apie tai, kas laukia už kapo tiek nusidėjėlių, tiek šventųjų, būtina atsižvelgti į tai, ką įkvėptas Raštas sako apie dangų. Nėra abejonės dėl biblinio fakto, kad Dievas sukūrė žmogų gyventi žemėje ir kad žemė buvo sukurta kaip namai žmogui. Nors žmogus prarado savo žemiškąją viešpatiją ir dėl nuodėmės buvo nuteistas mirčiai, jo atkūrimas gyventi žemėje buvo užtikrintas per Jėzaus, kaip Atpirkėjo, mirtį ir prisikėlimą. Išimtis iš šio visuotinio visų žmonių prisikėlimo į tobulą žmogiškąjį gyvenimą pašlovintoje žemėje yra ištikimi Mokytojo pėdomis einantys pasekėjai, kurie, kaip aiškiai nurodo Raštai, gaus dangiškąjį atlygį.

Biblijoje, ypač Naujajame Testamente, daug rašoma apie dangų ir dangiškąsias viltis. Pavyzdžiui, Jėzus sakė: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių; jei taip nebūtų, aš jums būčiau pasakęs. Aš einu jums paruošti vietas. Ir jei aš eisiu ir jums paruošiu vietą, aš vėl sugrįšiu ir paimsiu jus pas save, kad ten, kur aš esu, ten ir jūs būtumėte.“ Jono 14:2, 3

Tai labai aiškus pažadas, aiškiai reiškiantis perėjimą iš žemiškų į dvasines sąlygas. Tačiau su šiais Mokytojo žodžiais susiję daug klaidingų supratimų. Dažnai girdime išreikštą viltį įsigyti vieną iš tų „daugybės namų“, tačiau Jėzus aiškiai parodo, kad jie nebuvo skirti jo pasekėjams, o veikiau tai, kad jis išeina „paruošti vietas“ jiems. Mintis yra ta, kad tuo metu, kai jis kalbėjo, jau buvo daug „namų“, bet jo pasekėjams turėjo būti suteikta nauja vieta arba sąlygos.

Išraiška „daug namų“ perteikia tik gyvenamųjų vietų ar sąlygų, kuriose gausu palaiminimų ir džiaugsmo, idėją. Pati žemė ir tobulos žmogiškosios gyvybės sąlygos, kurias atstovavo mūsų pirmieji tėvai, neabejotinai buvo viena iš šių „namų“. Šis namas, žinoma, buvo prarastas dėl nuodėmės, tačiau jis bus atkurtas Dievo nustatytu laiku, kaip matysime vėliau.

Pagal Šventąjį Raštą yra įvairūs angelų egzistencijos lygmenys. Juos taip pat galima priskirti prie daugelio „namų“, kuriuos minėjo Mokytojas. Kiek lygmenų ar gyvybės rūšių yra Kūrėjo dvasinėje sferoje, mes nežinome; tačiau sprendžiant iš didžiulės gyvybės įvairovės, egzistuojančios toje sferoje, kurią vadiname materialia, jų turi būti daug. Tačiau dabar turėjo įvykti „nauja kūrinija“ – turėjo būti paruošta kita egzistencijos sritis ir bažnyčiai suteiktas – vieta su Jėzumi, į kurią jis buvo išaukštintas savo prisikėlimo metu.

Bažnyčios ateities padėtis

Jėzus tarė: „Kad ten, kur aš esu, ten būtumėte ir jūs.“ Tai rodo, kad ateityje ištikimi Mokytojo pasekėjai

bus toje pačioje vietoje arba padėtyje, į kurią jis buvo išaukštintas. Kalbėdamas apie Jėzaus išaukštinimą, apaštalas sako: „Todėl Dievas jį ir labai išaukštino bei suteikė jam vardą, kuris yra virš visų vardų, kad Jėzaus vardu atsiklauptų kiekvienas kelis, kas danguje, kas žemėje.“ Filipiečiams 2:9, 10

Iš tiesų, Dangiškasis Tėvas suteikė Mokytojui didelį išaukštinimą, netgi „dešinėje Dievo sosto pusėje“. (Hebrajams 12:2). Ir tas pats labai išaukštintas statusas yra „ruošiamas“ bažnyčiai. Atkreipkite dėmesį į Jėzaus pažadą Apreiškimo 3:21: „Tam, kuris nugalės, leisiu sėdėti su manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdžiu su savo Tėvu jo soste.“

Nenuostabu, kad Petras sakė, jog per Kristaus prisikėlimą krikščionis yra „atgimęs gyvai viltimi, ... į nesugedantį, nesuteptą ir neišblėstantį paveldėjimą, kuris jums saugomas danguje“. Atkreipkite dėmesį į apaštalo žodžius kitoje eilutėje: „Kurie Dievo galia per tikėjimą saugomi išgelbėjimui, kuris bus apreikštas paskutiniais laikais.“ 1 Petro 1:5

„Paskutinis laikas“ arba „paskutinės dienos“, dažnai minimi Biblijoje, reiškia laikotarpį po Kristaus antrojo atėjimo. Tai reiškia, kad dangiškasis paveldėjimas, skirtas bažnyčiai, per amžius nebuvo gaunamas kiekvieno krikščionio mirties akimirka, kaip moko tikėjimo išpažinimų teologija, bet yra atlygis, kuris bus suteiktas amžiaus pabaigoje, kai Jėzus sugrįš ir mirusieji bus prikelti. Tai sutampa su pačio Mokytojo pažadu dėl „vietos“, kuri bus paruošta jo pasekėjams: „Aš einu jums paruošti vietos, ir jei aš

eisiu... aš sugrįšiu ir paimsiu jus pas save, kad ten, kur aš esu, ten ir jūs būtumėte.“ Kaip akivaizdu iš šių žodžių, kad nė vienas krikščionis negali tikėtis būti su Mokytoju, kol jis „sugrįš“ ir „paims“ juos pas save.

Apaštalas Paulius liudija tą patį faktą taip: „Aš kovojau gerą kovą, ... išlaikiau tikėjimą; nuo šiol man yra paskirta teisumo vainikas, kurį man tą dieną suteiks Viešpats, teisusis Teisėjas, ir ne tik man, bet ir visiems, kurie myli jo pasirodymą.“ (2 Timotiejui 4:7,8). O taip, apaštalas gerai žinojo, kad jo dangiškoji atlygis kaip bendro paveldėtojo su Kristumi Mesijo karalystėje nebus gautas iki amžiaus pabaigos, kai Jėzus sugrįš paimti visus savo šventuosius pas save.

Paulius nuoširdus troškimas

Dėl klaidingo Pauliaus žodžių vertimo Filipiečiams 1:23 kai kurie buvo įtikinti, kad apaštalas tikėjosi iškart po mirties atsidurti danguje su Jėzumi. Cituojame ištrauką: „Aš esu suskaidytas tarp dviejų troškimų: aš trokštu išeiti ir būti su Kristumi, kas man būtų kur kas geriau...“ Žodis „ “ („eiti“) šiame tekste yra kilęs iš graikų žodžio „*analusai*“ ir akivaizdžiai turėjo būti išverstas kaip „grįžti“, ir taip jį išvertė prof. Wilsonas savo knygoje „*Emphatic Diaglott*“.

Ankstesnėse eilutėse apaštalas aiškina, kad jis nėra tikras, ar netrukus bus nužudytas, ar romėnų valdžia jį paleis ir leis kurį laiką tęsti tarnystę. Jis neturėjo pasirinkimo tarp šių dviejų dalykų – „Aš esu suskaidytas tarp dviejų“. Bet buvo trečias dalykas, kurį jis labai norėjo, ir tai buvo „*analusai*“; ir jis tai norėjo dėl to, kad galėtų būti su Kristumi.

Paulius žinojo, kad negalės būti su Kristumi iki Mokytojo „sugrįžimo“, ir jis tiesiog išreiškė savo troškimą dėl šio šlovingo kiekvieno tikro krikščionio vilties išsipildymo. Prof. Wilsonas, savo „*Emphatic Diaglott*“ knygos šio teksto išnašoje, komentuoja taip:

„Žodis *anulusai* pasitaiko Luko 12:36 ir čia verčiamas kaip sugrįžimas – Būkite kaip vyrai, laukiantys savo šeimininko, kada jis sugrįš, ir t. t. Jėzus mokė savo mokinius, kad jis vėl ateis arba sugrįš. ... Paulius tikėjo šia doktrina ir mokė jos kitus, ir ieškojo bei laukė Gelbėtojo iš dangaus ... kada ... jis kada nors bus su Viešpačiu.“

Paulius nesitikėjo, kad miręs iškart pateks į dangų. Jis galėjo rinktis tik iš dviejų galimybių: viena – dar šiek tiek laiko gyventi ir tarnauti tiesai bei broliams, kita – užmigti mirties miegoje (). Tačiau buvo kažkas, kas būtų „kur kas geriau“ už bet kurį iš šių dalykų, ir tai buvo būti su Kristumi; tačiau jis žinojo, kad tuo metu tai buvo neįmanoma. Jis žinojo, kad Kristaus „sugrįžimas“ buvo toli ateityje; taip pat žinojo, kad jo, kaip krikščionio, atlygis jam bus suteiktas tik prisikėlimo dieną, paskutinę dieną. 2 Timotiejui 4:7,8

„Mūsų žemiškas namas“

Apaštalo Pauliaus žodžiai 2 Korintiečiams 5:1-9 kartais klaidingai aiškinami taip, kad krikščionys mirę iš karto patenka į dangų; tačiau, jei šią ištrauką suprasti teisingai, ji to nemoko. Paulius sako: „Mes žinome, kad jei mūsų žemiškas namas, šis palapinė, sugrius, turime Dievo pastatytą namą, ne rankomis padarytą, amžiną danguje.“ Paulius žinojo, kad šį

šlovingą dangaus gyvenimą pažadėjo Jėzus, bet ar jis tikėjosi jį gauti mirties akimirka?

Akivaizdu, kad ne, nes ketvirtoje eilutėje jis tęsia: „Ne tam, kad būtume nuogi, bet apsirengę, kad mirtingumas būtų prarytas gyvenimo.“ 1 Korintiečiams 15:51–55 jis aiškiai parodo, kad bažnyčia nebus aprenpta nemirtingumu iki prisikėlimo, kai nuskambės „paskutinis trimitas“. Tai reiškia, kad tai įvyks po Kristaus antrojo atėjimo, ir sutampa su visomis kitomis šią temą nagrinėjančiomis Rašto vietomis.

Kai 2 Korintiečiams 5:8 Paulius kalba apie „nebuvimą kūne“ ir „buvimą su Viešpačiu“, jis, matyt, nekontrastuoja šio dabartinio gyvenimo su prisikėlimo gyvenimu anapus kapo, bet greičiau kalba apie dvi būsenas, kurios yra įmanomos krikščioniui čia, šiame gyvenime. Viena – artumo Viešpačiui būseną, pasiekiamą ištikimais vykdant Jo valią, o kita – santykinio atitolimo nuo Jo būseną, pasiekiamą neištikimais laikantis Jo pamokymų. Paulius sako: „Todėl mes stengiamės, kad, ar būdami čia, ar nebūdami, būtume Jam priimtini.“ Tai reiškia, kad nesvarbu, ar visada sugebame pajusti artumą Viešpačiui, ar kartais dėl savo netobulumo jaučiamės toli nuo Jo, mes, kaip krikščionys, turėtume uoliai dirbti, kad galiausiai būtume priimti Jo ir išgirstume Mokytojo žodžius: „Gera padirbėjai.“

„Jų darbai eina paskui juos“

Apreiškimo 14:13 yra brangus pažadas, galiojantis labai ribotą laikotarpį amžiaus pabaigoje, ir jo negalima tinkamai naudoti kaip bendro teiginio,

apibūdinančio Dievo elgesį su savo tauta per visą Evangelijos amžių. Jame rašoma: „Rašyk: Palaiminti mirusieji, kurie nuo šiol miršta Viešpatyje. Taip, sako Dvasia, jie ilsėsis nuo savo darbų, o jų darbai juos lydi.“

Išraiška „nuo šiol“ yra raktas į teisingą šio fragmento supratimą, nes ji rodo, kad pažadas galioja tik nuo tam tikro laiko. Kontekstas rodo, kad minimas laikas yra amžiaus pabaiga, po Kristaus antrojo atėjimo; kad bus laikotarpis, vadinamas „derliumi“, kurio metu ištikimi šventieji, baigę savo žemiškąjį kelią mirtimi, neturės likti miegoti mirtyje, bet bus nedelsiant prikelti, kad dalyvautų veikloje, susijusioje su naujosios karalystės įkūrimu.

Paulius užsimena apie tai 1 Korintiečiams 15:51, 52: „Štai, aš jums atskleidžiu paslaptį“ – sako apaštalas, nurodydamas, kad tai, ką jis ketina paminėti, yra išimtis iš bendros taisyklės: „Ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti, akimirksniu, per akies mirksnį, pasigirdus paskutiniam trimitui; nes trimitas suskambės, ir mirusieji prisikels nesugedę, o mes būsime pakeisti.“

Taip, visi šventieji turi mirti – būti „ištikimi iki mirties“, ir „visi“ turi būti pakeisti, kad apsirengtų nemirtingumu; tačiau bus tokių, kuriems, suskambėjus paskutiniam trimitui, nereikės likti „miegoti“ mirtyje. Tai tie, kurie, nors mirtimi ir nutrauks savo sunkų triūsą tarnaudami Mokytojui, bet, būdami iškart prikelti, tęs savo darbą Jam. Bet net ir šis greitas perėjimas iš mirtingumo į nemirtingumą įvyks ne todėl, kad jie yra atsparūs mirčiai, bet todėl, kad jų prisikėlimas įvyks mirties

akimirką – jiems nereikia laukti miego būsenoje iki Viešpaties antrojo atėjimo, kaip tai buvo būtina likusiai bažnyčiai.

„Niekas nėra pakilęs į dangų“

Prieš Jėzaus pirmąjį atėjimą Dievo ištikimiems tarnams nebuvo duota jokių dangiškų pažadų; ir pats Mokytojas aiškiai sako, kad iki to laiko niekas nebuvo nuėjęs į dangų. Cituojame Jėzaus žodžius: „Niekas nėra pakilęs į dangų, išskyrus tą, kuris nužengė iš dangaus, būtent Žmogaus Sūnus.“ (Jono 3:13). Jėzaus apaštalai aiškiai suprato šį dalyką, nes Petras, kalbėdamas Sekminių dieną apie ištikimą patriarchą Dovydą, pasakė: „Dovydas į dangų nepakilo.“ Apaštalų darbai 2:34

Daugelis mano, kad Enochas, kurį Dievas paėmė, buvo paimtas į dangų, tačiau taip nėra. Akivaizdu, kad Enocho „paėmimas“ reiškė tik tai, jog jis buvo paimtas mirties akimirką, jam pačiam nereikėjo patirti su mirtimi susijusių procesų; ir, galbūt, prieš tai, kai jam teko patirti skausmingą patirtį matant kitus mirštančius. Raštuose teigiama, kad jis buvo paimtas, „kad nematytų mirties“.

Paulius, Hebrajams 11 skyriuje, įtraukia Enochą tarp praeities tikinčiųjų, apie kuriuos jis sakė: „Visi jie mirė“ (Hebrajams 11:5, 13). Pradžios knygos 5:24 mums sakoma, kad Enocho „nebebuvo, nes Dievas jį paėmė“. Panašus posakis randamas Jeremijo 31:15, kur, aprašant Rachelės mirusių vaikų būklę, sakoma, kad jų „nebebuvo“. Taigi įrodymai įtikinamai rodo, kad, kad ir ką dar būtų galima suprasti iš minties apie Enocho paėmimą, jis nenukeliavo į dangų.

Elijas ir vežimas

Kai kurie teigia, kad Elijas turi būti danguje, nes mano, kad jis buvo paimtas į dangų vežime. Tačiau įrašai rodo, kad ugninis vežimas tik atskyrė Eliją nuo Eliziejaus. Būtent viesulas privertė Eliją pakilti į dangų. (2 Karalių 2:11). Šiame kontekste reikėtų prisiminti, kad žodžiai „dangus“ ir „dangūs“ Šventajame Rašte dažnai vartojami apibūdinti atmosferą, apgaubiančią žemę; ir akivaizdu, kad būtent į šį „dangų“ Elijas buvo paimtas viesulo, kuris užbaigė jo įvykių kupiną gyvenimą. Pradžios 1:8, 9, 14, 15, 17, 20; 7:11, 23; Zacharijo 2:6

Tai, kad per Transfigūracijos regėjimą mokiniai pamatė Eliją ir Možę, nereiškia, kad šie du pranašai tuo metu iš tikrųjų gyveno kažkur danguje. Nusileidęs nuo Transfigūracijos kalno, Jėzus pasakė savo mokiniams: „Niekam nepasakokite apie šį regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių.“ (Mato 17:9). Vizija nėra tikrovė. Petras matė viziją, kurioje iš dangaus ant lakšto nusileido nešvarūs gyvūnai, bet jie nebuvo tikri gyvūnai. Jonas, būdamas Patmoso saloje, turėjo seriją vizijų, kuriose prieš jį pasirodė įvairiausi daiktai, gyvi ir negyvi, didžioje istorinėje dviejų amžių panoramoje, bet nė vienas iš tų dalykų, kuriuos jis matė, nebuvo tikrovė. Taigi, mokiniai matė regėjimą, kuriame pasirodė Mozė ir Elijas, tačiau abu šie pranašai miegojo mirties miego, ir taip yra iki šiol, ir bus iki prisikėlimo. Hebrajams 11:35,39,40

Ši transfigūracijos vizija buvo apie Kristaus karalystę, kai ji bus įkurta viešpatauti žemėje. Visi tikri krikščionys, tuomet išaukštinti į dangiškąją šlovę,

viešpataus su Kristumi, o šio viešpatavimo tikslas bus palaiminti visą žmoniją sveikata ir gyvenimu žemėje. Būtent tuo metu bus atkurta rojaus valstybė.

6 SKYRIUS

Kur yra rojus?

Daugelis žmonių vartoja žodžius „rojus“ ir „dangus“ tarsi jie būtų sinonimai, ir paprastai manoma, kad abu terminai reiškia dvasinės palaimos būseną ar vietą, toli nutolusią nuo šio materialaus nuodėmės ir mirties pasaulio. Manoma, kad visi geri krikščionys po mirties iškart patenka į šią vietą. Tačiau yra tokių, kurie skiria rojų ir dangų, teigdami, kad pirmasis yra savotiška tarpinė būseną, į kurią mirus patenka beveik kiekvienas ir kurioje jie lieka iki būsimojo teismo dienos, kai bus perkelti arba į amžiną palaimos dangų, arba į kankinimų pragarą, kuris taip pat bus begalinis.

Atidus Šventojo Rašto tyrimas rodo, kad minėti požiūriai yra klaidingi, o šis klaidingas supratimas yra tik dar vienas įrodymas, kad didysis apgavikas stengiasi sustiprinti savo pirminį melą: „Jūs tikrai nemirsite.“ Jei mirusieji yra mirę, kaip mes nustatėme, kad Šventasis Raštas taip aiškiai moko, tuomet tie, kurie miršta, jokių būdu negali džiaugtis nei rojuje, nei danguje.

Žodis „rojus“ pažodžiui reiškia sodą arba parką. Jis teisingai ir pagal Šventąjį Raštą taikomas Edeno sodui, iš kurio žmogus buvo išvarytas dėl nuodėmės. Ezechielio 36:34,35 pranašas nurodo, kad Edeno sodo sąlygos turi būti atkurtos žemėje, o tai, pagal apaštalo Petro liudijimą Apaštalų darbuose 3:20,21, yra ir visų Dievo šventųjų pranašų vieninga deklaracija. Petras čia laikotarpį, per kurį turi būti

įvykdytas žemiškojo rojaus atkūrimas, vadina „visų dalykų atkūrimo laikais“.

Atidžiai išnagrinėjus apaštalo žodžius, pastebima, kad „atstatymo“ laikotarpis turi prasidėti po Kristaus antrojo atėjimo – „Kurį dangus turi priimti iki visų dalykų atstatymo laikų“. Jei taigi rojus turi būti visuotinė laimės ir tobulumo būsena čia, žemėje, tai ne tik jo nebuvo Jėzaus pirmojo atėjimo metu, bet, pagal Petro žodžius, jis netaps realybe, kol Kristus nesugrįš ir neįkurs savo karalystės.

Vagis rojuje

Ką Jėzus turėjo omenyje, duodamas pažadą ant kryžiaus pakabintam vagiliui? Jėzaus teiginys: „Tu būsi su manimi rojuje“, yra atsakymas į vagilio prašymą: „Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę“ (Luko 23:42). Neturėtume manyti, kad vagis labai daug žinojo apie žadėtą Mesijo karalystę. Jam nebūtinai reikėjo daug apie ją žinoti, kad pateiktų tokį prašymą. Užrašas virš Mokytojo galvos aiškiai rodė, kad jis tvirtino esąs karalius; ir nors tuo metu neatrodė, kad Jėzus kada nors galės naudotis karališka valdžia ar bus padėtyje, kad galėtų kam nors padėti, vagis neabejotinai samprotavo, kad nepakenks parodyti šiek tiek pagarbos ir pripažinimo šiam tariamam nusikaltėliui karaliui, paprašydamas būti priimtu į jo karalystę.

Šis vagies draugiškumo gestas, kurį paskatino paprastas noras, išreikštas jo prašymu „“, buvo priimtas Jėzaus ir jo paverstas gyvu, spindinčiu pažadu: „Tu būsi su manimi rojuje.“ Tai, kad Jėzaus atsakymas buvo skirtas pripažinti vagies prašymo

tinkamumą, rodo jo panaudotas žodis „tikrai“ – kitaip tariant, tavo prašymas atitinka dieviškąjį planą. „Aš esu Karalius, turėsiu karalystę, ir tu būsi prisimintas toje karalystėje – „Tu būsi su manimi rojuje“.

Tai, kad Jėzaus karalystė dar nebuvo įkurta tuo metu, kai jis davė šį pažadą vagiliui, matyti iš to, kad jis mokė savo mokinius melstis: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mato 6:10). Ši įkvėpta malda ne tik pabrėžia faktą, kad Mesijo karalystė tuomet dar nebuvo realybė, bet ir patvirtina mintį, kurią jau atradome, būtent, kad kai ji ateis, ji bus čia, žemėje.

Taigi vagis paprašė žemiškos palaimos, o Jėzaus atsakymas pažadėjo žemišką palaimą. Šios žemiškos palaimos atkurtoje rojaus karalystėje, kurią valdys Mesijo karalystė, bus prieinamos visai žmonijai, kai prasidės „atstatymo“ laikai. Tačiau iki tol draugiškasis vagis, kaip ir visi, esantys kapuose, turi laukti pažadėtų palaiminimų – laukti mirties miego, kol ateis naujos žemės dienos rytas, kai juos pažadins Žmogaus Sūnaus balsas. Jono 5:28

Ką gi Jėzus turėjo omenyje, sakydamas „šią dieną“ savo pažadei ant kryžiaus pakabintam vagiliui? Akivaizdus sunkumas suderinti šią ištrauką su bendru Šventojo Rašto liudijimu apie mirusiųjų būklę kilo dėl netinkamai įterptos kablelės kai kuriuose Biblijos vertimuose. Originalūs, įkvėpti Biblijos raštai nebuvo visiškai skyrybiniai, nes tuo metu skyrybos ženklų dar nebuvo išrasta. Iš tiesų, skyrybos ženklai yra palyginti naujos kilmės, nes į literatūrą jie buvo įvesti tik prieš kelis šimtus metų.

Biblijos vertėjai, tikėdami, kaip ir beveik visas religinis pasaulis, kad mirties akimirka yra perėjimo į dangišką palaimą akimirka, įterpė kablelį į šią ištrauką, kad ji derėtų su jų teologiniais dogmais. Tiesiog pakeitus šio kablelio vietą, iš teksto gauname teisingą mintį: „Iš tiesų sakau tau šiandien: tu būsi su manimi rojuje.“ Taip Mokytojas atskleidžia savo besąlygišką pasitikėjimą Dangiškojo Tėvo jam parengtu planu.

„Šiandien“ Jėzaus teiginyje buvo diena, kai iš žmogiškojo požiūrio atrodė neįmanoma, kad jis kada nors turėtų karalystę. Bet Mokytojo tikėjimas buvo toks didelis, kad jis su visišku pasitikėjimu, netgi tuo metu, kai visos gamtinės aplinkybės kėlė iššūkį jo viltims, galėjo vagiliui tvirtai ir teigiamai užtikrinti, kad iš tiesų bus Mesijo karalystė – rojus bus atkurtas, ir jis ten bus bei turės galimybę mėgautis jo palaiminimais.

Paulius paimtas į rojų

2 Korintiečiams 12:1–4 Paulius pasakoja apie regėjimą, kuriame jis buvo „paimtas į rojų“. Kaip aiškina apaštalas, tai buvo „regėjimas“, ir tai visiškai nereiškia, kad rojus tuo metu iš tikrųjų egzistavo. Apaštalas aiškina, kad tame pačiame regėjime jis taip pat buvo paimtas į „trečią dangų“. Ši informacija suteikia mums raktą į viso regėjimo prasmę.

Apaštalas Petras savo antrajame laiške, 3 skyriuje, pasakoja apie šį „trečią dangų“, kurį regėjime matė Paulius. Petras, tiesą sakant, mini visus tris „dangus“, o ne tik „trečiąjį“. Jis aiškina, kad pirmasis iš šių dangų egzistavo prieš Nojaus laikų potvynį ir kad jis buvo sunaikintas potvynio metu. Jis taip pat pasakoja, kad antrasis dangus atsirado potvynio metu ir bus sunaikintas po Kristaus antrojo atėjimo. „Vis dėlto“, tęsia apaštalas, „mes, pagal jo pažadą, laukiame naujų dangų ir naujos žemės, kurioje viešpataus teisumas“.

Šie „nauji dangūs“, kurių mes laukiame, būtų „treči“. Petras taip pat kalba apie „naują žemę“. Būtent šią „naują žemę“ Paulius apibūdina kaip „rojų“ savo regėjime. Dabar Petras aiškiai nurodo, kad tiek nauji, arba „treči“, dangūs, tiek nauja, arba „rojaus“, žemė bus sukurti, arba atsirasti, po Kristaus antrojo atėjimo. Tai patvirtina mūsų ankstesnius atradimus, būtent, kad rojus dar neegzistuoja, todėl niekas negali patekti į rojų mirties akimirka.

Palaiminimai „rojaus“ žemėje

Petras sako, kad mes „pagal jo pažadą“ laukiame „naujų dangų ir naujos žemės“. „Pažadas“, kurį apaštalas akivaizdžiai mini, yra iš Izaijo 65:17–25. Vienas iš išskirtinių faktų, susijusių su šiuo pažadu, kaip bus pastebėta jį perskaičius, yra tai, kad su „naujos žemės“ sukūrimu ateina „džiaugsmas“; „verkimo“ pabaiga; nebebus „kūdikio, kuris miršta kelių dienų amžiaus“; ekonominis saugumas, nes tie, kurie statys namus, „juose gyvens“; „jie nedirbs veltui ir nepadarys nelaimės“; prieš jiems pašaukiant, Viešpats „atsakys“; „vilkas ir ėriukas ganysis kartu“; ir galiausiai viską apimantis pažadas: „Jie nepadarys žalos ir nesunaikins visoje mano šventojoje kalnoje [karalystėje], sako Viešpats.“

Tai vienas iš šlovingų Biblijos karalystės pažadų, nes terminas „kalnas“ čia vartojamas kaip Dievo karalystės simbolis. Tai tas kalnas, aprašytas Danieliaus 2:35, 44, 45, kuris turi augti ir užpildyti visą žemę. Tai karalystė, kurioje bus prisimintas ant kryžiaus pakartas vagis: karalystė, kuri visame pasaulyje atkurs rojaus sąlygas. Niekas šiame pranašystės tekste nereiškia, kad tai yra pažadas apie dangiškus palaiminimus – viskas yra žemiška.

Tie patys nauji dangūs ir nauja žemė minimi Apreiškimo 21:1–4, kur pažadėtos tos pačios palaimos, kurios ateis po jų sukūrimo. Kokios nuostabios ir gilios šios palaimos! Cituojame: „Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių; ir nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo, nes ankstesnieji dalykai praėjo.“

Tiek Izaijas, tiek Apreiškimo autorius „naujus dangus“ ir „naują žemę“ sieja su „naujuoju Jeruzale“. Paulius Galatams 4:26 bažnyčią identifikuoja kaip šią dangiškąją Jeruzalės klasę. Bažnyčia taip pat vadinama Kristaus „nuotaka“, o Apreiškimo 21:9,10 sužinome, kad ši „nuotaka“ iš tiesų yra „naujoji Jeruzalė“. Taigi, kai nauji dangūs ir nauja žemė pagaliau bus įkurti, bažnyčios klasė jau bus užbaigta ir bus su Viešpačiu Jėzumi kaip bendri paveldėtojai su Juo šioje naujoje karalystės tvarkoje.

Tada, kaip jo nuotaka, jie prisijungs prie palaiminto darbo – atkurti gyvenimą visiems, kurie išgirs ir ateis prie tuomet suteikto gyvenimo šaltinio: „Ir Dvasia [mūsų Viešpats Jėzus] ir nuotaka sako: „Ateik. ... Ir kas nori, tegul ima gyvenimo vandenį nemokamai.“ (Apreiškimo 22:17). Parodoma, kad šis gyvenimo vanduo teka iš po Dievo ir Avinėlio sosto – tai gražus, sudėtinis simbolizmas, sakantis mums, kad tuomet prieinamos gyvenimo palaimos bus pavaldžios naujosios karalystės – „sosto“ – valdymo taisyklėms ir bus nemokamos visiems, kurie jų trokšta, dėl nužudyto Avinėlio atperkamojo darbo. Apreiškimo 22:1

„Dangūs“ ir „žemė“ taip pat, žinoma, yra simboliniai; ir Raštai nurodo, kad jie atstovauja dviem naujosios karalystės fazėms: dangiškajai fazei, sudarytai pirmiausia iš Jėzaus ir jo pašlovintos bažnyčios, kurie bus dvasiniai, nematomi karalystės valdovai; ir žemiškajai fazei, sudarytai daugiausia iš prisikėlusių senovės pranašų ir kitų praeities vertų asmenų, kurie taps „kunigaikščiais visoje žemėje“. Psalmių 45:16

Jėzus pasakė: „Jūs pamatysite Abraomą, Izaoką ir Jokūbą bei visus pranašus Dievo karalystėje“, ir, be abejo, jie bus prikeliami iš mirusiųjų ir atkurti tobulam žmogiškajam gyvenimui; ir būtent šie tobuli „valstybės vyrai“, dieviškojo Kristaus atstovai, tiesiogiai bendraus su žmonijos pasauliu. Taip, tai bus tikra karalystė, ir kai ji bus įkurta, tikros gyvenimo palaimos bus rezultatas visai dejuojančiai kūrinijai.

Tai yra viltis, kurią Šventasis Raštas mums siūlo kaip paguodą ir atramą sunkiais laikais. Šlovė, garbė ir nemirtingumas, kaip bendri paveldėtojai su Jėzumi jo karalystėje visiems ištikimiesiems krikščionims; ir atkurtas žmogiškasis gyvenimas žemiškajame rojuje visiems kitiems žmonėms, kurie, kai bus įkurta Mesijo karalystė, paklus jos įstatymams ir priims „gyvybės vandenį nemokamai“.

Karalystės palaiminimai

Koks šlovingas palaiminimų laikas šis dieviškasis karalystė suteiks nuodėmės sergančiam pasauliui, atsakydama į maldą: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia žemėje, kaip danguje!“ Tai tikrai bus nauja laikotarpio sandora. Pereinimai iš vienos eros į kitą praeityje buvo ryškūs ir pastebimi, bet šis pokytis bus iškiliausias ir įsimintiniausias iš visų, nes jis reikš pasaulio valdžios perdavimą iš Šėtono mirties karalystės į Mesijo gyvenimo karalystę; iš prietaringo netikrų dievų garbinimo į protingą Jehovos, tikrojo Dievo, ir Kristaus, jo Sūnaus, pasaulio Atpirkėjo ir Gyvybės davėjo, garbinimą.

Pati mintis apie tokius toli siekiančius pokyčius būtų sukrečianti tikėjimui, jei ne supratimas, kad juos

pažadėjo ir suplanavo Visagalis Dievas ir visatos Kūrėjas, kuris per savo Sūnų yra lygiai taip pat galingas prikelti mirusiuosius, kaip ir iš pradžių buvo galingas sukurti gyvybę. Ir koks tai bus reginys – visa žmonija, grįžtanti pas Dievą ir į gyvenimą su amžinos džiaugsmo giesmėmis lūpose ir širdyse! O taip, „jie gaus džiaugsmą ir linksmumą, o sielvartas ir dejonės pabėgs“. Izaijo 35:10

Sielvartas ir dejonės dabar atrodo neatsiejami nuo mūsų būties, tačiau dieviškasis pažadas yra toks, kad jie „pabėgs“. Nuodėmė, liga ir mirtis buvo visų pasaulio sielvartų priežastys, ir šie žmonijos „priešai“ turi būti sunaikinti Mesijo karalystės galia. Taigi, nors verksmas, vilkint ašutines ir barstant pelenus, truko per visą ilgą nuodėmės ir mirties viešpatavimo naktį, džiaugsmas laukia dejuojančios kūrinijos Tūkstantmetinės karalystės ryte, kuris netrukus išauš. Tada ašaros bus nušluostytos nuo visų veidų, o pelenai bus pakeisti grožiu, o sielvarto dvasia – džiaugsmo aliejumi.

Izaijo 25:6–9 pranašas pateikia mums pranašišką naujosios karalystės aprašymą, kai visame pasaulyje bus atkurtos rojus sąlygos, o šio pranašystės dalyje teigiama, kad Dievas tada „nugalės mirtį“. 1 Korintiečiams 15:54 apaštalas Paulius cituoja šį pažadą ir paaiškina, kad jis bus išpildytas po bažnyčios išaukštinimo į nemirtingumą su savo Viešpačiu. Vienas iš pirminių karalystės palaiminimų pažadų buvo duotas Abraomui, kuriame Dievas jam pasakė, kad per jo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės.

Galatams 3:8, 16 ir 27–29 Paulius paaiškina, kad pažadui, duotam Abraomui, išsipildys per Kristų ir jo pašlovintą bažnyčią, jo ištikimus šio amžiaus pasekėjus. Štai kodėl rojaus gyvenimo ir laimės sąlygos dar nebuvo atkurtos žemėje; tai reiškia, kad šio amžiaus Kristaus pasekėjai, kurie turi dalytis jo dangiškąja buveine ir būti bendrais paveldėtojais su juo, dalindami gyvenimo palaiminimus pasauliui, pirmiausia turi būti atrinkti ir paruošti savo aukštai padėčiai karalystėje.

Laiko ženklai neabejotinai rodo, kad gyvename šio amžiaus pabaigoje, kai Kristaus bažnyčios atrinkimo darbas jau beveik baigtas. Tai reiškia, kad artėja pasaulio auksinio palaiminimų amžiaus „saldus ateities laikas“, kad netrukus tamsioji verksmų naktis užleis vietą giesmių rytui. Koks džiaugsmingas bus tas laikas, kai laidotuvės nebebus kasdienybė, o jų vietą užims laimingas susitikimas su draugais ir artimaisiais, kuriuos kadaise mylėjome, bet kuriuos laikinai praradome mirties akimirką – susitikimas, kuris bus amžinas visiems tiems, kurie tuomet paklus dieviškosios karalystės įstatymams ir per paklusnumą taps dalininkais dieviškojo Kristaus ir jo pašlovintos nuotakos atkuriančių galių. Apreiškimo 22:17

Nė viena išgelbėtosios rasės būtybė nebus pernelyg žema, kad dieviškoji malonė negalėtų jos pasiekti per visagalią ir palaimintą karalystės tarnystę. Nėra tokio gilaus nuopuolio į nuodėmę, kad gailėstingumo ranka negalėtų jo pasiekti ir išgelbėti krauju atpirktą sielą; nėra tokio tiršto nežinojimo ir prietarų tamsos širdyje, kad dieviškosios tiesos ir

meilės šviesa negalėtų prasiskverbti pro jos tamsą ir atnešti žinių apie naujos dienos džiaugsmą bei laimę ir galimybę per paklusnumą dalytis jos palaiminimais. Nė viena liga, kuri gali užpulti ir užteršti fizinę sistemą, nebus už Didžiojo Gydytojo greitojo valdymo ribų. Ir nė viena deformacija ar psichinė liga negalės atsispirti jo gydančiam prisilietimui.

Bet niekas nė akimirkai neturėtų manyti, kad tai reiškia visuotinį susitaikymą ir kiekvieno asmens išgelbėjimą, neatsižvelgiant į jo paklusnumą naujosios karalystės įstatymams; nes Šventasis Raštas nemoko jokio tokio besąlygiško išgelbėjimo. Apaštalų darbuose 3:20–23 apaštalas mums pasakoja apie ateinantį atkūrimo laiką, kurį Dievas pažadėjo per visų savo šventųjų pranašų lūpas, bet aiškiai nurodo, kad tų palaiminimų gavimas priklausys nuo paklusnumo „tam pranašui“ – dieviškajam Kristui. Jis sako: „Ir atsitiks, kad kiekviena siela, kuri neklausys to pranašo, bus sunaikinta iš tautos.“

Paulius iškėlė klausimą, kaip žmogus gali tikėti Kristumi, jei apie jį negirdėjo. Iš tiesų, niekas nebus nei išgelbėtas, nei pasmerktas dėl savo nežinojimo. Raštai moko, kad niekas nebus sunaikintas tuo, ką Apreiškėjas apibūdina kaip „antrąją mirtį“, kol, aiškiai pažinęs tiesą, jis neturės visapusiškos galimybės tikėti ir paklusti. Šiam tikslui pasiekti Dievo planas numato visų, kurie miega mirties miego, pažadinimą. Apie šį pabudimą kalba Paulius, kai 1 Timotiejaus 2:3,4 sako, kad Dievo valia yra, jog visi būtų „išgelbėti“ – ne amžinai išgelbėti, bet išgelbėti iš mirties miego, kad jie galėtų pažinti tiesą, ypač tiesą

apie Dievo dovaną – jo Sūnų, kuris yra jų Atpirkėjas. Tačiau amžinasis gyvenimas bus laiminga dalia tik tiems, kurie, kai bus apšviesti, „tikės“ Juo. Šis Dievo malonės apribojimas aiškiai išdėstytas Jono 3:16: „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, kad atidavė savo viengimį Sūnų, kad kas Juo tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“

Mums nepriklauso spėlioti, kiek daug ar mažai žmonių atmes Dievo malonę per Tūkstantmetį, kai tyra tiesos žinia apims visą žemę. Dabartinės sąlygos nesuteikia mums jokie kriterijaus, pagal kurį galėtume spręsti, nes šiuo metu pasaulis yra apakintas didžiojo apgaviko, Šėtono, klaidinančių įtakų. Klaida manyti, kad visi, kurie gyvena bažnyčių varpų skambėjimo pasiekiamumo ribose, turi tinkamą galimybę sužinoti apie Kristų ir Juo tikėti, nes yra tiek daug prieštaringų bažnyčių varpų. Jos pačios yra beviltiškai susiskaldžiusios dėl to, kas yra tiesa; ir jei aklas veda aklą, ko gi k o galime tikėtis, jei ne to, kad abu įkris į sumaištis ir abejonių duobę. Taip ir yra.

Tačiau pačioje karalystės laikotarpio pradžioje, kai ant kryžiaus pakabintas vagis paprašė, kad jį prisimintų, Šėtonas, žmonijos didžiausias apgavikas, bus surištas. (Apreiškimo 20:1,2). Mesijo atėjimą į valdžią pranašas lygina su saulės tekėjimu, o naujasis žemės Karalius vadinamas „Teisumo Saulė“, kuri turi tekėti su sveikatos ir gyvybės teikiančiomis galiomis, išsklaidydama tamsos ir prietarų rūką bei apšviesdama pasaulį tikroju Dievo meilės Evangelija. Malachijo 4:2

Tai bus laikas, kai visi turės tikrą galimybę įrodyti savo ištikimybę dieviškiems teisumo principams, kurie tuomet bus pavyzdžiu Mesijo karalystės tvarkoje, ir gaus privilegiją amžinai gyventi tame atkurtame žemiškajame rojuje. Tie, kurie netiki ir nepaklūsta, pagal Raštus bus „išnaikinti iš tautos“. Apaštalų darbai 3:23

Taip ateis Dievo karalystė, ir jo valia bus vykdoma žemėje, kaip ji vykdoma danguje. Taip Kristus karaliaus kaip Tėvo vietininkas, kol jis nugalės visą priešišką valdžią ir galią ir privers kiekvieną kelį atsiklausti, o kiekvieną liežuvį išpažinti Dievo Tėvo išmintį, teisingumą, meilę ir galią.